

กระวาน หอย เรือกัก

小豆蔻

3

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

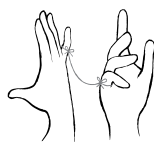
ปู่จ้อซือเคอไซ่ 不止是颗菜 เขียน

เียนซีแป

พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แถมใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

ในที่สุด 'กระวานน้อยแรรัก' เล่มที่สามก็มาอยู่ในมือของนักอ่านแล้วนะคะ เรื่องราวชีวิตคู่ระหว่าง 'หมีถ่าน' กับ 'เจียงซี' ยังคงดำเนินต่อไป ยิ่งนานวันบุรุษหน้าน้ำแข็งอย่างตั้งเปย์อ่องเจียงชวี่ก็ยิ่งเหมือนน้ำแข็งที่ถูกหลูไฟร้อนๆ อย่างหมีถ่านหลอมละลายลง จะทำอะไรก็ต้องคิดถึงชายาของตนเองก่อน เป็นแบบอย่างของพ่อคนคลั่งรักเลยละคะ

ในเล่มนี้ชายาจอมป่วนอย่างหมีถ่านก็ยังคงป่วนเรื่องราวเช่นเดิม ต่างกันตรงที่คราวนี้นางต้องเดินทางไกล ออกไปตระเวนค้าที่ต่างเมืองพร้อมกับสามี ซึ่งนี่ถือเป็นครั้งแรกในชีวิตที่นางได้ออกมานอกเมืองหลวงเสียวะคะ ลองนึกภาพตาม คุณหนูทุกกระเบียดที่ต้องงามแข่งเวลาออกไปข้างนอก มีรถม้าตามติดเป็นขบวนยาวเพื่อขนสัมภาระตามไป วันหนึ่งต้องนอนกลางป่าเขา น้ำไม่ได้อาบหลายวัน อยู่ในบ้านโกโรโกโส นางจะมีชีวิตอย่างไรกันหนอ

นอกจากติดตามหมีถ่านกับเจียงซีออกนอกเมืองหลวงแล้ว ภายในเล่มนี้ยังมีเรื่องราวความรักแสนน่าลุ้นของเหล่าสหายของพวกเขาทั้งสองด้วยนะคะ คิดว่าทุกท่านคงอยากรู้เรื่องราวกันต่อแล้ว เชิญพลิกหน้าต่อไปได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

"พระชายาอ่านหนังสือรวมภาพประโลมโลกที่หอเปี่ยมวิจิตรนอยากจะ
ลืมลงศิลปะการร่วมหอบนหลังม้าในสถานที่ที่กว้างห่างไกลเช่นนั้นดูอย่างนั้น
หรือ" เจียงชวีเหลือบมองนาง เอ่ยอย่างเรียบเฉยไร้อารมณ์

ศิลปะการร่วมหอบนหลังม้า นั่นมันคือสิ่งใดกัน

เจียงชวีกระซิบวงแขนแน่น คบอาซาห่อเหยียดอย่างรวดเร็ว

หมิงถานนึกว่าเขาจะทำอันใดนางบนหลังม้าเสียอีก นางจึงตื่นตระหนก
ตกใจจนรีบหัดตัว หวิดจะร่วงลงไปจากหลังม้าเสียแล้ว

กระทั่งได้สติกลับมา นางก็โมโหอับอายมิอาจวาย ยกย้อนกลับไปว่า
"สามีนี้น่ามีความรู้กว้างขวางเสียเหลือเกิน ในหนังสือรวมภาพประโลมโลกมี
อันใดบ้างที่ท่านลืมนำได้แม่นมั่น!"

"หนังสือรวมภาพประโลมโลกนั้นเดิมทีก็ควรจะให้สามีภรรยาด้วยกัน
ศึกษาอยู่แล้ว พระชายาความจำไม่ดี ข้าตั้งเปย์องค์ก็ควรจะจำให้แม่นๆ หน่อย"

ลามก!

•

แนะนำตัวละคร

* หมิงถาน

บุตรสาวของจิ้งอันโหว พระชายาของดั่งเป๋ยอ๋อง เป็นคนรักสวयरักงาม ร่าเริงสดใส มีความคิด
ใสซื่อบริสุทธิ์

* เจียงชวี่

ดั่งเป๋ยอ๋องผู้โด่งดังในเมืองหลวง เป็นแม่ทัพหนุ่ม
ผู้มากความสามารถ เป็นคนโปรดของฮ่องเต้
นิสัยเย็นชาพูดน้อย

* อวินอี่

อี่เห่ยงในนามของเจียงชวี่ แท้จริงคือองครักษ์
ประจำตัวของหมิงถาน นิสัยซื่อๆ ชอบกิน

* ชูจิ้งหวน

คุณชายรองสกุลชู เป็นบุตรชายของอัศวินนาบดี
ฝ่ายขวา สหายรักของเจียงชวี่ มีความสามารถ
ด้านงานบู๊

* ชิงอวี่

หญิงสาวที่งดงามที่สุดของหอสุยโหลว เล่าเรียน
ความรู้ต่างๆ มาตั้งแต่วัยเยาว์ วาดหวังว่าจะได้
แต่งงานกับผู้สูงศักดิ์และมีชีวิตที่ดี

11

เมื่อกลับมาถึงที่ว่าการอำเภอ ฝ่ายห้องครัวก็กำลังเตรียมอาหารกลางวัน อวินอจึงใช้จังหวะนี้ไปจัดเก็บสัมภาระ

หมิงถานสังเกตเห็นว่าแม่นางซิงเหอผู้นั้นกำลังมองดูอาซาของพวกเขาอยู่ ดังนั้นจึงเดินเข้าไปชวนคุยว่า "แม่นางซิงเหอชื่อม้าเป็นหรือไม่"

"ไม่เป็น แต่ว่าข้าอยากจะได้เรียนมาตลอดเลย" ซิงเหอสายตาสีระสีหน้าซีดตรง

"เจ้าอยากเรียน? เชนั่นข้าสอนเจ้าได้พอดี"

"...คุณหนูชื่อม้าเป็นหรือไม่"

ซิงเหอเกาศีระชะเอ่ยซักถามอย่างตรงไปตรงมา เพราะน้องสาวของไต้เท้าตนผู้นี้ดูท่าทางน่าจะไม่เคยแตะต้องงานบ้านงานเรือนเลยด้วยซ้ำ ให้นางขึ้นหลังม้าดูท่าจะเป็นเรื่องยาก

"แน่นอน"

ก่อนหน้านี้หมิงถานได้รับการสั่งสอนชี้แนะจากเจียงชวีด้วยตนเอง ระหว่างทางหากนั่งอยู่ในรถม้าจนอึดอัดนั่งนาน นางก็จะออกไปขี่ม้าตัวเดียวกับเจียงชวีบ้างเป็นครั้งคราว พร้อมกับถือโอกาสนี้รับคำสั่งสอนชี้แนะจาก 'อาจารย์' ถึงแม้จะชี้ได้ไม่มั่นคง แต่นางก็จดจำได้อย่างรวดเร็ว บัดนี้นางจึงจดจำความรู้เรื่องการขี่ม้าได้มากแล้ว

ด้วยเหตุนี้ยามเจียงชวีกับหมิงเหิงผ่านมาก็เห็นว่าชิงเหอกำลังนั่งตัวโยกไหวอยู่บนหลังม้า มีหมิงถานคอยชี้แนะอยู่ข้างๆ อย่างเข้มงวด "ถูกต้อง เช่นนี้ละ" กำสายบังเหียนไว้ให้แน่น ยึดตัวตรง ต้องนั่งตัวให้ตรง ขาหนีบทั้งสองม้าให้แน่น..."

"ท่านอ๋อง หมิงถานขี่ม้าเป็นด้วยหรือ ถึงได้สอนผู้อื่นได้" หมิงเหิงรู้สึกตื่นตะลึง

เจียงชวี "..."

คนหนึ่งกล้าสอน คนหนึ่งกล้าเรียนจริงๆ

อาจเป็นเพราะหมิงถานเข้าใจความรู้ทางทฤษฎีการขี่ม้าได้อย่างถึงแก่นแท้ และอาจเพราะชิงเหอเข้าใจได้เร็ว ทั้งสองเรียนกันไปสอนกันมา เช่นนี้ แต่กลับไม่เกิดเหตุไม่คาดฝันอันใดขึ้น

ไม่นานนักอวีนอีกก็เดินเข้ามา

อวีนออกมาจากหน่วยของครึกษินอวีนอย่างแท้จริง ฆ่าคนได้ง่ายดายราวกับหันผักกาด การขี่ม้าจึงยิ่งไม่ต้องพูดถึง หมิงถานจึงยกหน้าที่ 'อาจารย์' ให้อย่างรู้จักประเมินความสามารถตนเองดี จากนั้นก็ปล่อยให้ อวีนสอนชิงเหอแทน

ครั้นเห็นว่าชิงเหอมีความสนใจสนอกสนใจในการขี่ม้าจริงๆ หมิงถานจึงยกม้าตัวหนึ่งให้อีกฝ่าย

หลังจากกินอาหารกลางวันเสร็จแล้ว ถึงแม้จะอาลัยอาวรณ์เพียงใด พวกเขาก็ก็นั่งออกเดินทางต่อ โชคดีที่อีกแคบเดียวหมิงเหิงก็จะได้กลับไปรายงานตัวที่เมืองหลวงแล้ว ดังนั้นยามเอ่ยคำล่ำลาจึงมิได้ถึงกับโศกาลัย เศร้าสร้อยจนเกินไป

ก่อนจะจากลากัน หมิงเหิงยังมอบของเล่นเล็กๆ น่ารักๆ ให้หมิงถานหนึ่งกล่อง

"ของพวกนี้ข้าเสาะหาสะสมมาเกือบครึ่งปี เดิมทีตั้งใจว่าเดือนหน้าจะฝากคนส่งกลับไปเมืองหลวง แต่ในเมื่อเจ้ามาแล้วก็เอาติดตัวไปด้วยเลยแล้วกัน จะได้เอาไปเล่นแก้เบื่อบ้างระหว่างทาง"

"ขอบคุณท่านพี่"

ด้านในมีขงหมิงลั่ว กลิ้งเก้าหว่งหยก ตักตอดินปั้นทาสีอันเล็กกะทัดรัดงดงาม นอกจากนั้นยังมีปืนปักผมประดับอัญมณีแวววาว ระเบียบระยิบระยับสุดสวยตา ล้วนแต่เป็นรูปแบบแปลกใหม่ที่ในเมืองหลวงพบเห็นได้ยากทั้งสิ้น

เมื่อดูเสร็จกำลังจะปิดกล่อง สายตาของหมิงถานก็พลันเหลือบไปเห็นวัตถุสีดำตรงมุมกล่องที่ชวนให้มองข้ามได้อย่างง่ายดายชิ้นหนึ่ง นางนึกสนใจสนอกสนใจ จึงยื่นมือออกไปหยิบเบาๆ หยิบหยกสีดำที่อยู่ตรงมุมกล่องออกมา

หยกสีดำชิ้นนี้ผิวเนื้อเหมือนกับของที่นางเห็นในช่องใส่ของบนชุดของเจียงชวีเมื่อเข้านี้เป็นอย่างมาก เพียงแต่รูปร่างแตกต่างกันเท่านั้น หยกชิ้นนี้มีทรงรี รูปทรงดูเหมือนหินไข่มุกมากกว่า

"ท่านพี่ นี่คือนี่อะไรหรือ" นางหยิบขึ้นมาส่องได้แสงอาทิตย์ ทว่าแสงกลับมัวจางส่องผ่าน

หมิงเหิงเอ่ยอธิบาย "อ้อ นี่เป็นหยกชนิดหนึ่งที่แคว้นเล็กๆ ชื่อว่า อูเหิงซึ่งอยู่ทางดินแดนตะวันตกทำขึ้นมา ที่เรียกว่า 'หยกอูเหิง' เพราะมีสีดำสนิททั่วทั้งชิ้น* เนื้อหยกก็แข็งแรงทนทานยิ่ง ถึงแม้อูเหิงจะทำหยกชนิดนี้ออกมาได้ แต่ว่าปริมาณก็น้อยนิด ข้าบังเอิญได้ชิ้นนี้มา เห็นว่าหยกสีดำหายาก คิดว่าเจ้าอาจจะได้ใช้ทำเครื่องประดับ ก็เลยวางเก็บไว้ในกล่องนี้"

หมิงถานได้ยินดังนั้นก็พยักหน้าด้วยความเข้าใจ

หมิงเหิงนึกอันใดขึ้นมาได้ จึงกล่าวขึ้นอีกครั้งว่า "แต่ว่าเมื่อก่อนข้าก็เคยให้คนนำหยกนี้กลับไปให้เจ้าหนึ่งชิ้น เจ้าจำไม่ได้แล้วหรือ"

หมิงถาน "..."

มีด้วยหรือ หมิงถานนึกจนอยู่ชั่วครู่ แต่ก็เลิกคิดไปอย่างรวดเร็ว

เป็นปกติผมประดับอัญมณีของนางมีมากมายนับไม่ถ้วน เครื่องประดับไข่มุกตะวันออกชิ้นเลิศที่ลุงผู้มอบให้นางในนามของหอซู่จินก่อนหน้านี้ นางเปิดออกดูแค่เพียงครั้งเดียวเท่านั้น ยังไม่เคยนำมาใส่เลยสักครั้ง

ในเมื่อพี่ชายพูดเช่นนี้ แสดงว่าก็คงจะมีกระมัง หากเป็นเช่นนั้น การที่นางเห็นหยกของสามีชิ้นนั้นเมื่อเข้านี้แล้วรู้สึกคุ้นตาถึงก็สามารถอธิบายได้กระจ่างแล้ว

หมิงถานมิได้คิดอันใดมากมาย หลังจากขึ้นรถม้าแล้วนางยังหยิบหยกอูเหิงชิ้นนี้มาอ้อวอดให้เจียงชวี่ดู มองสำรวจไปพลางพูดเจื้อยแจ้วไปพลาง "สามี หยกชิ้นนี้ดูแล้วน่าจะเหมือนกับหยกของท่านชิ้นนั้น เรียกว่า 'หยกอูเหิง' อันใดสักอย่างนี้ละเจ้าคะ ท่านพี่บอกว่าเมื่อก่อนข้าก็เคยมอบให้ข้าชิ้นหนึ่ง มิน่าวันนี้พอข้าเห็นหยกของท่านแล้วถึงรู้สึกคุ้นตาเหลือเกิน

* คำว่าอู (乌) แปลว่าสีดำ เมื่อใช้เป็นคำขยายจะหมายถึงสีดำได้

แต่ก็ไม่รู้ว่าท่านพี่คิดอันใดของเขากัน หยกดำเมี่ยมเช่นนี้แต่กลับเอามาให้ข้าทำเครื่องประดับ หญิงสาวบ้านใดจะใช้หยกสีดำทำเครื่องประดับบ้างเล่า ท่านพี่นี่ไม่เข้าใจหญิงสาวเอาเสียเลย..."

พูดไปได้สักพัก หมิงถานก็พลันชะงักนิ่ง

ประเดี๋ยวก่อน นางนึกบางอย่างขึ้นมาได้แล้ว

เมื่อหลายปีก่อนดูเหมือนนางจะเคยได้รับหยกสีดำเมี่ยมเช่นนี้จริงๆ อีกทั้งตอนนั้นนางรู้สึกแปลกใหม่ ยังเคยนำหยกสีดำสนิหนั้นมาทำเป็นเครื่องประดับจริงๆ เครื่องประดับที่ทำก็คือแผ่นหยกเล็กๆ เป็นเส้นยาวเหมือนกับอันที่อยู่ในช่องใส่ของของเจียงชวี นำมาประดับพู่ระย้าห้อยไว้ตรงเอว

หลังกลับมาจากเทศกาลย่าซจีที่อารามหานเยียนเมื่อสามปีก่อน นางน่าจะเก็บพู่ระย้าอันนั้นลงกลอนใส่หีบไปพร้อมกับเสื้อผ้าเครื่องประดับที่เหลือเพราะรังเกียจว่าเป็นสิ่งอัปมงคล แล้วก็ไม่เคยหยิบออกมาใช้อีก

พอพูดถึงอารามหานเยียน หมิงถานก็อดนึกถึงเรื่องเก่าๆ ขึ้นมาไม่ได้

อารามหานเยียนสร้างขึ้นในเมืองหลวงเมื่อหลายปีก่อนเป็นที่ศรัทธาของชาวพุทธมากมาย แต่ว่าเกิดเหตุเพลิงไหม้ขึ้นในคืนหนึ่งเมื่อสามปีก่อน เผาอารามจนวอดวายไปทั้งหลังไม่เหลือซาก ต่อมาผู้คนในเมืองหลวงจึงพากันปกปิดเรื่องที่เกิดขึ้นในอารามแห่งนี้ ไม่มีผู้ใดเอ่ยถึงอีก

หมิงถานจำได้ว่าเหตุเพลิงไหม้อารามหานเยียนเกิดขึ้นในช่วงเทศกาลย่าซจีพอดี

ในยุมนั้นนางอายุสิบสามสิบสี่ ช่วงเทศกาลย่าซจินางได้ไปทัศนจรขึ้นชมมณฑลบุปผาร่วมกับพวกคุณหนูในเมืองหลวง

อารามหานเยียนตั้งอยู่ในสถานที่วิเวกห่างไกล แต่เพราะขึ้นชื่อเรื่อง

ความศักดิ์สิทธิ์ในด้านการขอบุตร ต่อมาไม่รู้เพราะเหตุใดจึงมีคนลือ
ออกไปว่าที่นั่นศักดิ์สิทธิ์ในเรื่องการขอคู่ครองด้วยเช่นกัน

เด็กหนุ่มเด็กสาวเพิ่งแรกรู้จักความรักความใคร่มีความปรารถนา
อันแรงกล้าต่อการขอคู่ครองอย่างไม่รู้ประสีประสา ดังนั้นจึงหมายมั่น
จะออกจากเมืองไปยังอารามหานเยียนสักครั้งให้ได้โดยไม่สนว่าจะต้อง
เหนื่อยล้าลำบากลำบากเพียงใด

ในตอนนั้นหมิงถานได้หมั้นหมายกับเหลียงจื่อเชวียนแล้ว นางยัง
ไม่เคยพบเจอโลกภายนอกมากนัก จึงพึงพอใจกับการหมั้นหมายใน
ครั้งนี้มาก

ตอนที่ไปอารามหานเยียนนางก็ถือโอกาสให้พระขอพรให้การ
แต่งงานครั้งนี้ราบรื่นไร้อุปสรรค แต่ว่าพอให้พระเสร็จแล้วไปเสี่ยงเซียมซี
นางกลับได้แต่เซียมซีเคราะห์ร้ายมหันต์ ทำเอานางโมโหโกรธาไม่เบา

เพราะเซียมซีใบนั้นนางจึงหงุดหงิดอารมณ์ไม่ดี ต่อมานางไปนั่งล้อมวง
ชมบุปผาเล่นประชันใบหญ้า* กับพวกคุณหนูทั้งหลายอยู่บนภูเขาหลังอาราม
แต่ก็ยังไม่สามารถกระตุ้นจิตใจให้อารมณ์ดีขึ้นมาได้

หมิงถานจำไม่ได้เช่นกันว่าตอนนั้นคุณหนูบ้านใดอยู่ๆ ก็อยากจะ
เล่นว่าวขึ้นมา ลมพัดว่าวจนลอยสูงลิบห่างไกล คุณหนูผู้นั้นเอาแสตริงไล่ตาม
ไปข้างหน้า ดวงตาไม่ค่อยมองสังเกต แท้ก็ไม่ค่อยระวัง จึงเหยียบลงบน
ชายกระบองสีอ่อนของหมิงถานจนเป็นรอยเท้าหลายรอย

หมิงถานเคราะห์ร้ายโดยไม่รู้เรื่องราว อารมณ์ของนางที่ไม่ดีอยู่
เป็นทุนเดิมจึงยิ่งกลายเป็นหงุดหงิดโมโหมากขึ้น

แต่ว่านางเองก็ไม่อาจไว้วางใจต่อว่าผู้อื่นเพียงเพราะเสื้อผ้าถูกเหยียบ

* การเล่นประชันใบหญ้า เป็นการละเล่นในจีนสมัยโบราณ โดยนำก้านพืชมาเกี่ยวกันแล้วออกแรงดึง
หากของใครขาดก่อนก็ถือว่าแพ้

สกปรกได้ ทำได้เพียงแอบโมโหเคียดดาลอยู่ในใจเท่านั้น ทว่ายามสาวใช้พานางไปเปลี่ยนชุดในห้องรับรอง ก็มีคนมาเจอกับนางในตอนที่กำลังเกรี้ยวกราดเป็นพื้นเป็นไฟอยู่พอดี

นางเปลี่ยนเสื้อผ้าไปได้ครึ่งทาง ภิกษุในอารามก็เคาะประตูดังปังๆ บอกว่ามีมือสังหารลอบเข้ามาในอาราม ขอให้นางเปิดประตูให้เข้าไปตรวจสอบ

ยามนั้นเพลิงโทสะในใจของหมิงถานก็พุ่งพรวดขึ้นมาทันที หาดัวมือสังหารแต่จะมาหาถึงห้องนาง พุดจาพล่อยๆ เช่นนี้คิดว่านางไม่यरกรักรักษาชื่อเสียงตนเองแล้วอย่างนั้นหรือ!

นางจัดหลักคุณธรรมจริยธรรมต่อว่าคนที่อยู่ด้านนอกไปหนึ่งยกใหญ่ ร่ายยาวทีละข้อหนึ่งสองสามสี่โดยที่ไม่หยุดพักหายใจแม้แต่เฮือกเดียว

ภิกษุที่อยู่ด้านนอกมองหน้ากันไปมา เรื่องสืบหาตัวคนมีอาชกรรมทำอย่างกระโตกกระตากได้ แยกผู้สูงศักดิ์ของอารามก็ไม่สามารถล่วงเกินให้ผิดใจง่ายๆ ได้เช่นเดียวกัน หลังจากขบคิดตรึกตรองอยู่หลายรอบ สุดท้ายพวกเขาก็มิได้บุกเข้าไปด้านใน แต่เปลี่ยนไปตรวจหาที่อื่นก่อน

เพียงแต่ยามนางเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จกำลังจะเดินออกไป ทันใดนั้นก็พลันเหลือบไปเห็นว่าตรงมุมฉากกันมีรอยเลือดเป็นหยดๆ อยู่

หัวใจนางเต้นผิดจังหวะไปหนึ่งหน หัวสมองว่างเปล่าชาวโพลนในทันใด หัวทั้งสรรพางค์กายก็แข็งทื่อไป เกือบจะขยับเดินไม่ได้แต่เคราะห์ดีที่สุดท้ายนางก็ขมกั้ลั่นแรงใจให้สงบเยือกเย็น ทำราวกับไม่มีอันใดเกิดขึ้น เดินออกมาจากห้องรับรองด้วยฝีเท้าเชื่องช้า

เทศกาลย่ำขีจี้ครานั้นช่างไม่ราบรื่นเอาเสียเลย หมิงถานทั้งโมโหทั้งหวาดกลัว รู้สึกแต่เพียงว่าอารามหานเยียนเต็มไปด้วยสิ่งอัปมงคล

ทุกหนทุกแห่ง เมื่อกลับมาถึงจวนนางกัณนอนหลับไปพร้อมกับสภาพจิตใจ
ที่สุดแสนจะย่ำแย่ แต่ใครเล่าจะคาดคิดว่าพอนางตื่นขึ้นมาก็ได้ยินข่าว
ว่าเมื่อคืนอารามหานเยียนเกิดเพลิงไหม้ครั้งใหญ่ อารามทั้งหลังถูกเผา
จนวอดวายไม่เหลือซาก

ที่ว่าการเมืองหลวงบอกกับภายนอกว่าช่วงเทศกาลชิงหมิง* มี
ผู้เดินทางมาจุดธูปขอพรเผากะดาศเงินกระดาศทองมากมาย ก่อให้
เกิดไฟไหม้ลุกลามเป็นไฟป่า อารามหานเยียนจึงประสบเคราะห์ไปด้วย

แต่ว่าเรื่องนี้ก็มีพิรุณไปหมดทุกอย่าง หากบอกว่าเป็นไฟป่าก็ไม่เห็น
จะได้ยินว่ามีภูเขาลูกใดถูกไฟไหม้จนโล้นเตียน ทว่าเพลิงกลับไหม้แต่ใน
อารามเท่านั้น อีกอย่างบรรดาลูกศิษย์ลูกหาในอารามก็ตายและบาดเจ็บ
เพียงส่วนน้อย คนอื่นๆ ที่เหลือได้ถูกพาตัวไปยังอารามอื่นก่อนแล้ว

ตอนนั้นแม้หมิงถานอายุยังน้อย แต่ก็ยังรู้สึกได้ถึงความไม่ชอบมา
พากล ยิ่งไปกว่านั้นนางยังรู้สึกหวาดกลัวว่าเป็นเพราะตนเองปล่อย
มือสังหารไป ถึงได้ทำให้อารามหานเยียนต้องประสบชะตากรรมเช่นนี้

แต่ต่อมานางก็แอบไปรู้จากเผยชื่อ่ว่าที่อารามหานเยียนประสบ
เภทภัยในคราวนี้หาใช่เหตุไม่คาดฝันไม่ แต่เป็นเพราะเบื้องบนมีรับสั่งให้
จัดการกวาดล้างต่างหาก

ดูเหมือนว่าภิกษุบางรูปในอารามหานเยียนจะก่อเรื่องชั่วช้าน่าอัปยศ
บางอย่างขึ้น

รายละเอียดที่แน่ชัดเผยชื่อมิได้เล่าให้ฟังมากนัก คงเกรงว่าอาจจะ
แสดงหูของหมิงถานเข้า แต่ว่าป็นนในเมืองหลวงมีฮูหยินหลายบ้านค่อยๆ
ทยอยพากันผูกคอตาย บ้างก็เจ็บป่วยตายไปกะทันหัน มีหน้าซ้ำ

*ชิงหมิง หรือชิงเม้ง เป็นวันที่ลูกหลานจะไปทำบุญเพื่อกราบไหว้บรรพบุรุษและทำความสะอาดบริเวณสุสาน
เป็นการแสดงความเคารพและความกตัญญูต่อบรรพบุรุษ

สูญหายไปเหล่านั้ันยังคงไปขอบุตรจากอารามหานเยียนจนได้สมปรารถนา
อีกด้วย

เมื่อปะติดปะต่อสิ่งต่างๆ เข้าด้วยกัน กอปรกับเสียงลือเลื่องเล่าอ้าง
อันคลุมเครือที่ได้ยินเป็นครั้งคราวในหมู่ชาวบ้านร้านตลาด หมิงถานก็
พอจะคาดการณ์อย่างใจกล้าว่าในอารามหานเยียนนั้นคงจะมีภิกษุปลอม
มั่วโลกียย์อยู่ ที่ว่ากันว่าศักดิ์สิทธิ์ในเรื่องขอบุตรก็คงจะเป็นแค่การหลอกล่อ
เพื่อให้ได้เสพสำราญก็เท่านั้น

ต่อมาหลังจากนั้นนางก็สังเกตเห็นว่าในครอบครัวของสูญหายไป
ตายไปเหล่านั้ัน เด็กที่เกิดมาล้วนทยอยตายไปตั้งแต่ยังเล็กด้วยเหตุผล
ต่างๆ นานาโดยไม่มีข้อยกเว้นแม้แต่คนเดียว แต่มีเพียงครอบครัวหนึ่งที่
บอกว่าบุตรของตนเองร่างกายอ่อนแอ ต้องส่งไปพักรักษาตัวที่บ้านเดิม
ในเจียงหนาน* จนกระทั่งบัดนี้ก็ไม่มีข่าวคราวอันใดอีกเลย นี่ยิ่งเป็น
การพิสูจน์การคาดการณ์ของนางว่าเป็นความจริงอย่างเห็นได้ชัด

แต่ว่าอย่างไรการคาดการณ์ก็เป็นเพียงความคิด ในเมื่อเบื่องบน
ไม่อยากจะเปิดเผยให้ราษฎรได้รับรู้ ผู้คนก็ไม่อาจล่วงรู้ได้โดยง่าย นางรู้
แค่ว่าเคราะห์ภัยที่เกิดขึ้นในอารามหานเยียนไม่ใช่ความผิดของนาง
ก็พอแล้ว

หมิงถานจมดิ่งอยู่ในห้วงแห่งความทรงจำ นางนั่งเฝ้าไปพักใหญ่
จุ๋ จู๋ เสียงขี้ก๊ก็เอ่ยถามขึ้นมว่า "กำลังคิดอันใดอยู่หรือ"

"ไม่มีอันใดเจ้าคะ" หมิงถานได้สติกลับคืนมา นางส่ายศีรษะทันที
"จริงสิสามิ ก่อนหน้านั้ันท่านบอกว่า หยกจูเหิงชั้นนี้เคยช่วยชีวิตท่านไว้?"
นางสนใจใคร่รู้เรื่องนี้ยิ่งกว่า

* เจียงหนาน คือแถบพื้นที่ทางใต้ของแม่น้ำฉางเจียง (แยงซีเกียง) โดยมากหมายถึงทางตอนใต้ของมณฑล
เจียงซู อันฮุย และแถบมณฑลเจ้อเจียง

เจียงซวีเอ่ย "อืม" ขึ้นมาทีหนึ่ง "ตอนตียี่ดอว์โจวคืนเมื่อสามปีก่อน มีศึกหนึ่งรบยากลำบากยิ่ง รอดจากสนามรบมาได้ก็ยิ่งถูกตามไล่ล่า เกราะป้องกันหัวใจก็แตกไปแล้ว มันได้ช่วยสกัดลูกธนูอาบยาพิษให้ช้า ตั้งเปย์อ่องไว้ครั้งหนึ่ง"

หมิงถานเข้าใจกระจ่างขึ้นมาทันใด นึกถึงที่พี่ชายบอกว่าหยกชนิดนี้ แข็งแรงทนทานยิ่งขึ้นมาทันที

เจียงซวีอธิบายอย่างเรียบเรียงง่ายตายเพียงประโยคเดียว แต่ว่า ความยากลำบากและอันตรายเบื้องหลังนั้น ถ้อยคำนั้นบนันบนนั้นก็ มีอาจอธิบายจนหมดได้

ก่อนที่จะตียี่ดอว์โจวคืน เปลือกนอกแคว้นต้าเสียนดูสงบสุข เจริญรุ่งเรือง ทว่าความจริงแล้วเป็นช่วงที่ทั้งศึกนอกศึกในล้วนอันตราย ถึงขีดสุด

ซูไทเฮาคอยจ้องสบหาโอกาสลงมือเล่นงานฮ่องเต้เจิ้งคังครั้งแล้ว ครั้งเล่า ถึงขนาดใช้ภิกษุปลอมมั่วโลกีย์ที่อารามหานเยียนบีบบังคับคนใน ครอบครัวของขุนนางสำคัญหลายคนในราชสำนัก คุณความข่มขู่ที่ละกัวๆ ทำให้สายเลือดทายาทสืบสกุลสับสนปนเป จุดประสงค์ก็เพื่อใช้พวกนาง เป็นเบี้ยของตนเองให้ลอบขโมยข่าวสำคัญมา

เจียงซวีแฝงตัวไปสืบสวนในอารามหานเยียน แต่เพราะประมาท ศัตรูเกินไปจึงติดกับเข้า เขาได้รับบาดเจ็บหนักกำลังแอบซ่อนตัวอยู่ใน ห้องรับรอง บังเอิญเป็นห้องรับรองที่หมิงถานเปลี่ยนเสื้อผ้าห้องนั้นพอดี

ในต่อนั้นเขาซ่อนตัวอยู่หลังจากกัน ส่วนหมิงถานก็กำลังเปลี่ยนชุด อยู่อีกด้านของฉากกัน

นางพาดชุดตัวนอกที่ถอดออกไว้เหนือฉากกัน พูดย้ำที่เปล่งประกาย

วาววับเจิดจรัสก็ถูกพาดเอาไว้อย่างสงัดเช่นกัน ไม่รู้เพราะเหตุใด จู่ๆ ก็มีแผ่นหยกเล็กๆ ขึ้นหนึ่งวงหล่นลงมาจากพระย้า เสียงก้องดังเข้าหูอย่างชัดเจน

ในสี่ยวพิบัตินั้น...

เสียงซวิ่เกิดความคิดจะสังหารนางขึ้นมา

แต่แม่นางน้อยที่อยู่ตรงข้ามกลับไม่สนใจของที่ร่วงหล่นลงมานางเอาแต่บ่นกระปอดกระแปดว่าเซียมซีของอารามนี้ไม่แม่นยำเช่นไร เสื้อผ้าของนางเลอค่าราคาแพงเพียงใดอย่างฉุนเฉียว

ต่อมาก็มีคนมาสืบหาเมื่อสังหาร นางดูเหมือนจะโกรธจัดถึงขีดสุด จึงพูดตอกกลับไปทีละข้อๆ อย่างมีเหตุผลจะฉานชัดเจน ตะเพิดจนคนหนีห่างจากห้องรับรองไปได้

เสียงซวิ่มองออกไปผ่านรอยแยกของฉากกั้นแวบหนึ่งอย่างห้ามไม่อยู่ แม่นางน้อยที่อยู่ด้านนั้นดูเหมือนจะเพ่งอายุสิบสามสิบสี่ปี รูปร่างงามเลิศละระคนแฝงด้วยความเป็นเด็กเล็กน้อย

แต่หลังจากที่แม่นางน้อยผู้นี้ใช้หลักคุณธรรมจริยธรรมตอกกลับไปยกใหญ่ นางก็ยังตั้งใจลดเปลี่ยนเสื้อผ้าอย่างอึดอาดยืดยาด ช่วย้อยเวลาหนึ่งเค่ออันสำคัญอย่างยิ่งยวดให้เขาได้โดยมิได้ตั้งใจ

เขาใช้เวลาสั้นๆ เพียงหนึ่งเค่อนี้นั่งขัดสมาธิรักษาบาดแผล ฟันฟูกำลังภายในกลับคืนมาได้ห้าส่วน หนีออกไปจากอารามหานเยียนได้อย่างปลอดภัย

กลางคืนเฝ้าอารามจับตัวศัตรู กลางวันคลีนไต้มน้ำโหมกระหน่ำขัดสาดในราชสำนัก เรื่องราวมากมายจนท้ายที่สุดแล้วก็ได้เอามาพูดกันอย่างเปิดเผยโจ่งแจ้ง แต่ว่าพลิกผันราวกับคว่ำฟ้ากลับแผ่นดินในชั่วข้ามคืน

คดีอากรรมหานเยียนเรียกได้ว่าเป็นกุญแจสำคัญที่ทำให้เมื่อปีนั้น ฝ่ายอำนาจทางซูไทเฮาจำต้องเก็บตัวเสียบ เนื่องจากเรื่องนี้ทำเลยเถิดจนเกินขอบเขตไป ขุนนางคนสำคัญในราชสำนักหลายคนซึ่งเดิมที่รักษาคูณเป็นกลางถึงขั้นแสดงท่าทีชัดเจน ขอเป็นปฏิปักษ์กับฝ่ายอำนาจของซูไทเฮา

ชายาตัวน้อยของเขาเคยช่วยเขาไว้ที่อากรรมหานเยียนครั้งหนึ่งอย่างมิได้เจตนา แผ่นหยกสีดำที่เขาหยิบติดมือมาด้วยชิ้นนั้นก็ได้ช่วยชีวิตเขาเอาไว้อีกครั้งในสงครามที่อวิโจวหลังจากนั้นไม่นาน

การดีที่ยึดอวิโจวคืนเป็นศึกที่ลำบากและอันตรายมากที่สุดในชีวิตของเขา แนวหน้าตกอยู่ในสถานการณ์ลำบากคับขัน ในราชสำนักกลับทุจริตข้อโกงเสียบยกรัง กองทัพต่ำเสียนถูกตีพ่ายถอยร่น ทหารบาดเจ็บล้มตายหลายหมื่นนาย

ในระหว่างที่เขาซึ่งบาดเจ็บสาหัสใช้ตนเองเป็นเหยื่อล่อให้ศัตรูไล่ตามสังหารอยู่ในป่า ทันใดนั้นก็พลันมีลูกธนูมากมายถูกยิงออกมาพร้อมกัน ลูกธนูดอกหนึ่งยิงตรงเข้าสู่หัวใจของเขา เขาคิดว่าคงยากจะรอดพ้นเคราะห์ภัยครั้งนี้ไปได้ ทว่าแผ่นหยกสีดำที่เขาเผลอใส่ไว้ในอกเสื้อชิ้นนั้นกลับเป็นหยกอุเทียงที่แข็งแกร่งทนทานไม่แตกหัก มันได้ช่วยเขาสกัดลูกธนูอาบยาพิษดอกนั้นเอาไว้

แต่ไหนแต่ไรมาการพบพานเนื้อคู่ชิ้นนี้เป็นเรื่องแสนอัศจรรย์ยิ่ง บางครั้งรู้จักกันมาหลายปีแต่ก็ทำได้แค่พยักหน้าทักทายกันเท่านั้น ทว่าบางคนชั่วชีวิตได้พบเจอกันแค่เพียงครั้งเดียว แต่โชคชะตาก็ลิขิตให้ได้ครองคู่กัน

หลังจากออกเดินทางจากผางซาน รถม้าก็แล่นไปอย่างไม่เร่งรีบแต่ก็

ไม่เชื่อซ้าเป็นเวลาสิบวัน ในที่สุดก็เดินทางมาถึงหลังใจ

แต่ก่อนหมิงถานไม่เคยเดินทางออกจากเมืองหลวงมาก่อน นางรู้
แค่ว่าที่หลังใจการค้าขายทางทะเลเจริญก้าวหน้า เศรษฐกิจรุ่งเรือง
นอกจากนั้นแล้วยังให้กำเนิดหญิงสาวสะคราญโฉมมากมาย ได้ยินว่า
การคัดเลือกสนมชายาในทุกสมัยที่ผ่านมา มา หญิงสาวที่หลังใจส่งเข้า
เมืองหลวงนั้นมีมากกว่าที่อื่นไม่น้อย ฮองเฮาพระองค์ที่สองของฮ่องเต้
พระองค์ก่อนหรือก็คือซูไทเฮาคนปัจจุบันก็เป็นชาวหลังใจเช่นเดียวกัน

กระทั่งเดินทางเข้าสู่อาณาเขตของหลังใจ หมิงถานถึงได้รู้จากปาก
ของเจียงชวีโดยมิได้ตั้งใจว่าที่แท้ซูไทเฮามีใช่แค่เป็นชาวหลังใจเท่านั้น
สกุลซูที่อยู่เบื้องหลังนางยังยิ่งใหญ่ถึงขนาดกุมอำนาจในหลังใจมากกว่าครึ่ง
ด้วยซ้ำ

ตั้งแต่สมัยฮ่องเต้พระองค์ก่อนจนถึงปัจจุบัน กองการค้าทางทะเลของ
หลังใจมีสกุลซูครองอำนาจอยู่แต่เพียงผู้เดียวมาโดยตลอด ผู้บัญชาการ
กองการค้าทางทะเลหลายต่อหลายรุ่นล้วนมาจากสกุลซูทั้งสิ้น กองเรือพาณิชย์
ที่ใหญ่ที่สุดในหลังใจสกุลซูก็เป็นผู้ออกทุนสร้างขึ้น นี่เท่ากับว่าไม่ว่าจะ
เป็นการค้าทางทะเลของทางการหรือของพ่อค้าวานิชทั่วไปล้วนแต่ถูก
รวบเอาไว้ในกำมือของสกุลซูทั้งหมด

ขุนนางท้องถิ่นในหลังใจตั้งแต่ระดับบนลงล่างส่วนมากต่างก็
สมคบคิดร่วมมือกับสกุลซูเช่นกัน คนที่ไม่ได้สมคบคิดหรือไม่อยาก
สมคบคิดก็มักจะตายอย่างฉิบหายสาบสูญด้วยสาเหตุต่างๆ นานา

หมิงถานได้ยินแล้วก็ตะลึงลานไป "ชะ...เช่นนั้นพวกเราไม่ตกอยู่ใน
อันตรายหรือ"

หมิงถานได้รับการสั่งสอนมาตลอดว่าสตรีไม่อาจเข้าไปยุ่งเกี่ยว

ก้าวทำงานในราชสำนัก ดังนั้นนางจึงไม่เคยถามเรื่องงานกับเจียงชวี่เลยสักครั้ง การเดินทางลงใต้มายังหลังโจวคราวนี้ นางเองก็ไม่ได้ถามเจียงชวี่เช่นกันว่ามาทำภารกิจอันใดกันแน่ มีหน้าที่สำคัญนางยังคิดไปเองว่าในเมื่อพานางมาด้วยได้ก็คงจะไม่อันตรายมากเป็นแน่

"กลัวหรือ" เจียงชวี่เหลือบตาขึ้นมองนาง

หมิงถานจมดิ่งอยู่กับความแตกตื่นตกใจจากการที่เพิ่งจะได้รับรู้เรื่องนี้ นางพยักหน้าเบาๆ อย่างชัดเจน พอพยักหน้าเสร็จนางถึงค่อยรู้สึกตัว รีบเปลี่ยนเป็นสายศิระชะทันที่ แสร้งทำเป็นนั่งสงบเยือกเย็นพร้อมเอ่ยว่า "มีสามีอยู่ทั้งคน อาถรรพ์ไม่กลัวหรอก มีอันใดต้องกลัวกัน"

ถึงแม้ปากนางจะพูดเช่นนั้น แต่ร่างกายกลับชัดตรงยิ่งนัก แผ่นหลังเหยียดเกร็งขึ้นมาในชั่วพริบตา ข้ายังเลิกลืมม่านรถม้าออกมองสำรวจข้างนอกอย่างระมัดระวัง

เจียงชวี่ยกมูมปากเล็กน้อยจนแทบมีอาจสังเกตเห็น จากนั้นก็หลุบตาลงพลิกอ่านหนังสือ มีได้บอกนางว่าไม่ต้องเป็นกังวล

หลังใจเป็นหมากตัวสุดท้ายของสกุลชวี่ พวกเขาอย่าอย่าไม่คาดหวังให้เกิดเรื่องขึ้นกับชินอ่องคนปัจจุบันกับบุตรชายอัครเสนาบดีฝ่ายขวาในอาณานิเวศนี้แน่นอน กล่าวอย่างถ้อยออกไปเหมือนแก้ว หากมีคนเจตนาร้าย คิดวางแผนจะทำอันใดจริงๆ ก็ต้องดูว่าพวกเขามีความสามารถมากพอหรือไม่

ยามเที่ยงวันรถม้าหยุดจอดที่อำเภอเล็กๆ แห่งหนึ่งในฝั่งตะวันตก เจียงไต้ของหลังโจว คนกลุ่มใหญ่เสาะหาหอสู่ราในหัวเมืองเพื่อพักผ่อนกินอาหาร

พวกเขานั่งอยู่ในห้องพิเศษบนชั้นสอง หมิงถานขมวดคิ้ว ขณะกำลัง

จะพูดว่าชาหลงจิ่ง* นี้คุณภาพไม่ดี ข้างในมีชาเก่าปะปนอยู่ด้วย ที่ชั้นล่างก็พลันเกิดเหตุการณ์วุ่นวายขึ้นมาเสียก่อน ดูเหมือนว่าจะมีคนกินอาหารแล้วไม่ยอมจ่ายเงิน

หมิงถานมองลงไปด้านล่าง หลงจู้หนักแน่นเด็ดขาดยิ่ง เขาสั่งให้คนขวางทางเอาไว้ หากไม่จ่ายเงินก็ห้ามออก

คนที่กินแล้วไม่จ่ายผู้นั้นก็ไม่ยอมอ่อนข้อเช่นกัน เขาถกแขนเสื้อขึ้นแล้วเหยียบเท้าข้างหนึ่งลงบนเก้าอี้ ขากเสมหะลงกับพื้นด้วยท่าทางหยาบคาย ก่อนจะตะเบ็งเสียงว่า "อู๋! บิดาจะบอกเจ้าให้เอาบุญ น้องสาวข้าได้ย้ายไปปรนนิบัติคุณหนูเก่าของบ้านสามสกุลชู่แล้ว! พอน้องข้าได้เบี้ยหวัดรายเดือนเมื่อไร ยังจะกลัวข้าไม่มีปัญญาจ่ายเงินน้อยนิดของเจ้าอีกหรื น้องสาวข้าเป็นที่โปรดปรานของคุณหนูเก่ายิ่ง ช่วยข้าให้ได้ทำงานที่จวนสกุลชู่ในเวลาแค่ไม่กี่วันก็เป็นเรื่องง่ายๆ เจ้าเลิกสะออะไม่ดูตาม้าตาเรือเสียที!"

สมัยนี้คนกินแล้วไม่จ่ายยังกล้าทำตัวกว้างถึงเพียงนี้อีกหรือ

ระหว่างที่หมิงถานกำลังขบคิดอย่างละเอียดถี่ถ้วนอยู่นั้น ก็เห็นว่าพอหลงจู้ได้ยินถ้อยคำนี้แล้วเริ่มละล้าละลังขึ้นมาจริงๆ คนกินแล้วไม่จ่ายผู้นั้นเห็นดังนั้นก็คิดว่าไ่อย่างมันเยี่ยมครึ่งตัวที่อยู่บนโต๊ะขึ้นมาอย่างได้ใจเดินวางท่าอาดๆ ออกไปจากหอสุรา หลงจู้เองก็ได้สั่งให้คนไปขวางอีก

ประเดี๋ยวนะ น้องสาวเป็นแค่สาวใช้ตัวเล็กๆ ที่ได้รับความโปรดปรานจากคุณหนูบ้านสามของสกุลชู่ แค่นี้ก็ทำให้เขาหยิ่งผยองอวดดีถึงเพียงนี้ได้แล้วหรือ ดูท่าสกุลชู่นี้คงจะเป็นฮ่องเต้ในหลิงโจวจริงๆ

ในใจของหมิงถานยิ่งพะวักพะวนมากขึ้น

* ชาหลงจิ่ง เป็นหนึ่งในชาเขียวชนิดหนึ่งที่ขึ้นชื่อของจีน ใบชามีลักษณะแบนและแหลมตรง น้ำชาสีสีเขียวใส กลิ่นหอม รสชาติละมุน ถิ่นปลูกอยู่ในหมู่บ้านหลงจิ่ง เมืองหังโจว มณฑลเจ้อเจียง

สองวันให้หลัง ในที่สุดขบวนของพวกเขาเดินทางมาถึงจุดหมายปลายทาง ซึ่งก็คือเมืองเจียนเจิงในหลิงโจว

ครั้นมาถึงเมืองเจียนเจิง เจียงชวีก็ไม่ได้จะทำตัวเรียบง่ายไม่โดดเด่นอีกต่อไป แสดงฐานะออกมาตรงจุดตรวจประตูเมืองทันที

เมื่อเจ้าเมืองทราบข่าวคราวก็รีบร้อนเดินทางมาต้อนรับด้วยตนเองที่ประตูเมือง

"มีทราบของท่านต้องมาเยือน ผู้น้อยมีความผิดที่ไม่ได้มารอต้อนรับของท่านอย่างโปรดยกด้วย" เจ้าเมืองประหลาดพริ้ง ทั้งที่รู้อยู่เต็มอกว่าเจียงชวีมาที่นี่เพราะเหตุใด แต่ก็ยังแข็งใจแสรังทำเหมือนไม่รู้เรื่องราวอีกทั้งยังเอ่ยถามอย่างระมัดระวังหนึ่งประโยคว่า "ท่านต้องเดินทางมาเยือนในคราวนี้มิงานราชการต้องสะสางหรือขอรับ"

"ข้าตั้งเปย์ว่าจะทำอันใดจำเป็นต้องแจ้งท่านเจ้าเมืองด้วยหรือ"

"ผู้น้อยมิกล้า!"

เจ้าเมืองแทบจะซาอ่นยวบไปหมด ตนรู้ว่าพญายมผู้นี้จะมา แต่นึกไม่ถึงว่าเขาจะแสดงฐานะออกมาอย่างเปิดเผยตรงไปตรงมาเช่นนี้ ในสถานที่หลายแห่งก่อนหน้านี้พญายมผู้นี้ก็เอาแต่พำนักอยู่ในโรงเตี๊ยมอย่างเงียบสงบมิใช่หรือ ไฉนพอมมาถึงเมืองเจียนเจิงก็เรียกตัวตนมาทันทีเล่า ตนมิใช่คนสกุลสูงเสียหน่อย!

เจ้าเมืองรำรังโอดครวญอยู่ในใจไม่หยุด แต่ว่าปากก็ยังหาคำอธิบายสยงหว่า "ผะ...ผู้น้อยหมายความว่าท่านต้องจะทำการอันใด หากมีเรื่องที่ผู้น้อยพอจะช่วยเหลือได้ ผู้น้อยจะต้องให้ความร่วมมืออย่างสุดความสามารถแน่นอน!"

เจียงชวีปรายตามองเขาอย่างเฉยเมย "เช่นนั้นก็รบกวนท่านเจ้าเมือง

ด้วย"

เจ้าเมืองพยักหน้าพลางปาดเหงื่อ ก่อนนำทางพวกเขากลับที่ว่าการเมือง อย่างขันแข็งกระตือรือร้น จากนั้นก็ยกอาหารรสเลิศออกมาต้อนรับ ไม่กล้าเกียจคร้านหย่อนยานแม้เพียงน้อย

ทว่าหมีถนมนั้นหวาดระแวงยิ่ง ไม่กล้าแตะต้องสิ่งใดทั้งสิ้น ก่อนนำเข้าปากจะต้องทดสอบพิษเสียก่อน ขอบภาชนะจานชามก็ไม่ปล่อย ให้เล็ดลอดไปเช่นกัน ที่นอนหมอนมุ้งของตั่งประดับต่างๆ นานาก็ต้อง สั่งให้คนตรวจสอบดูอย่างละเอียดยิบ

ตกดึก เจ้าเมืองอุตสาหสิ้นเปลืองเรี่ยวแรงเตรียมการ เชื้อเชิญ เจียงชวี่กับซู่จิ้งหฺร่านไปยังร้านเซียนเฉวียนเพื่อจัดงานเลี้ยงต้อนรับทั้งสอง ร้านเซียนเฉวียนแห่งนี้เป็นร้านที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในบรรดา เรือสำราญร้อยแปดสิบลำ มีเรือสำราญทั้งหมดหกสิบแปดลำเชื่อมต่อ ติดกัน รูปโฉมและความรู้ความสามารถของหญิงสาวในร้านก็ไม่เป็นรอง หอเปี่ยอวี่ในเมืองหลวงเช่นกัน

เมื่อได้รู้ว่าคืนนี้เจียงชวี่จะมาร่วมงานเลี้ยงต้อนรับที่นี่ในใจหมีถนาก็เป็นกังวลยิ่ง ยามกินอาหารนางคิดอยากจะเอ่ยอันใดบางอย่างแต่ก็นิ่งเงียบไป

เจียงชวี่นึกว่าชายาตัวน้อยของเขาเกิดอาการหึงหวงขึ้นมาอีก เขา จึงขบคิดคำพูด นานๆ ที่จะเป็นฝ่ายพูดขึ้นก่อนว่า "คืนนี้มีธุระ เจ้า... ไม่ต้องเป็นห่วง ถ้าหากหญิงสาวในบ้านท่านเจ้าเมืองมาชวนเจ้า เจ้าจะ ออกไปเที่ยวเล่นสนุกสนานกับพวกนางก็ได้"

นางขึ้นขอบความสนุกสนานรื่นเริงเป็นชีวิตจิตใจหลายวันมานี้ต้อง เหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าจากการเดินทางไกล เกรงว่านางคงจะอิดอัดแทบแย่

แล้วกระมัง

"แต่สามีไปที่ร้านเขียนเจียมนั่น..."

"พระชายาควรจะมีมั่นใจในตนเองหน่อยสิ" พุดจบเขาก็คืบเนื้อให้
หมิงถานหนึ่งขึ้น

"..."

นางมั่นใจในตนเองมากอยู่แล้ว นางมาถึงหลังใจด้วยตนเองทั้งที่
ยังต้องกลัวเขาพาหญิงสาวบนเรือสำราญกลับมาด้วยอย่างนั้นหรือ

ก็ได้ นางกลัวอยู่นิดๆ จริงๆ นั่นละ ถ้าหากนางเดินทางมาด้วยแล้ว
เขายังพาสตรีกลับจนด้วยได้ ถ้าอย่างนั้นพอนางกลับถึงเมืองหลวงก็คง
ไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ที่ใดแล้ว

แต่ตอนนี้สิ่งที่นางหวาดกลัวมากกว่าก็คือกลัวว่าสกุลซู่จะคิดร้าย
ต่อเขา คำโบราณกล่าวไว้ว่ามังกรกล้าแกร่งไม่อาจโค่นงูเจ้าถิ่น* บัดนี้
พวกเขาอยู่ในถิ่นของผู้อื่น ถ้าหากงานที่เขาต้องไปสะสางพัวพันไปถึง
ผลประโยชน์ของผู้อื่น เช่นนั้นต่อไปเจียงซวีแก่งกล้าสามารถเพียงใดก็
มีอาจหลีกเลียงภัยอันตรายได้อยู่ดี

ก่อนเจียงซวีจะออกไปข้างนอกหมิงถานก็ยังกำชับกำชาเสียงเจื้อยแจ้ว
อย่างอดไม่อยู่ "ถึงแม้สามีจะคอแข็ง แต่ว่าเพิงจะมาถึงหลังใจ อย่างไร
ก็ดื่มสุราให้น้อยๆ หน่อยจะดีกว่า ไม่ว่าเรื่องใดก็ต้องระมัดระวังให้มาก"

หมิงถานพุดจบก็ยัดลูกกลอนแก้พิษที่แอบขอมมาจากหมอลวงเพิง
ก่อนจะเดินทางออกจากเมืองหลวง พุดเสียงแผ่วเบาว่า "ถ้าหากสามีรู้สึก
ไม่สบายตรงที่ใดก็กินลูกกลอนหนึ่งเม็ด ยานี้ข้าขอมมาจากหมอลวงเพิง
สามารถแก้พิษยาสลบทั่วไปได้หลายชนิด"

* มังกรกล้าแกร่งไม่อาจโค่นงูเจ้าถิ่น เป็นสำนวน หมายถึงต่อให้มีอำนาจมาจากที่ใดก็ยากจะเอาชนะ
ผู้มีอำนาจในท้องถิ่นได้

"..."

เจียงชวี่อยากจะพูดอันใดบางอย่าง แต่ก็รู้สึกว่ามันไม่ค่อยจำเป็นสักเท่าไร เขาเพียงแค่พยักหน้าเล็กน้อยก่อนจะเดินออกไป เอย์กำชับกับอวินอีว่า "ดูแลพระชายาให้ดี"

การแสดงฐานะอย่างปูบับกะทันหันของเจียงชวี่ไม่เพียงแต่ทำให้เจ้าเมืองแตกตื่นลนลานจนรับมือไม่ถูก แต่ยังทำให้หญิงสาวในจวนท่านเจ้าเมืองยุ่งวุ่นวายรับมือไม่ทันด้วยเช่นกัน

พวกนางได้รับแจ้งว่าต้องไปอ้อมพร้อมด้วยพระชายามาพำนักรออยู่ในจวนของตนเอง ส่วนใต้เท้าของตนก็ได้เชิญท่านอ๋องและบุตรชายอัศวินเสนาบดีฝ่ายขวาไปเลี้ยงต้อนรับที่ร้านเชียนเจวียน เช่นนั้นพวกนางก็คงจะปล่อยพระชายาผู้นั้นไว้ในจวนโดยไม่ทักทายถามไถ่อันใดมิได้ ดังนั้นพอตกกลางคืน สุหยินท่านเจ้าเมืองก็ได้จัดเตรียมละครกลางแม่น้ำเอาไว้ จากนั้นก็เชิญหมิงถานไปร่วมรับชมด้วยกัน

ละครกลางแม่น้ำนี้เป็นเอกลักษณ์โดดเด่นอย่างหนึ่งของหลิงโจว มีจุดกำเนิดมาจากเรือสำราญร้อยแปดสิบลำของหลิงโจว ต่อมาเมื่อละครปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น วิเริ่มคิดค้นละครกลางน้ำซึ่งเป็นที่นิยมแพร่หลายเฉพาะในหลิงโจว ตอนกลางคืนถึงจะเริ่มทำการแสดงนี้ขึ้นมา

ละครกลางแม่น้ำความหมายก็ตรงตามชื่อ แน่่อนว่าต้องร้องรำกลองแม่น้ำ โรงละครตั้งอยู่ในแม่น้ำ พอตกติกแสงโคมไฟบนพื้นที่การแสดงสว่างล้อมรอบ บนผิวแม่น้ำก็จุดโคมไฟที่ระยิบระยับ ผู้ชมนั่งรับลมเย็นอยู่บนเรือสำราญ สุดตมกลิ่นหอมของดอกบัว รับชมละครยามราตรี สุชีอภิมย์เริงใจไปอีกแบบหนึ่ง

ยามหมิงถานได้รับคำเชื้อเชิญก็คิดจะปฏิเสธกลับไปทันทีในสถานที่ที่แปลกถิ่นไม่คุ้นชินกับผู้คนเช่นนี้ นางจะเข้าไปใกล้แม่น้ำได้อย่างไร คิดว่านางเบื่อหน่ายว่าชื่อเสียงดังามเกินไปหรือมีชีวิตอยู่มานานเกินไปอย่างนั้นหรือ

แต่ว่าการปฏิเสธของนางทำให้ฮูหยินท่านเจ้าเมืองผวาหวาดหวั่นยิ่ง คิดว่าตนเองต้อนรับไม่ละเอียดรอบคอบไปตรงที่ใด ต่อมานางจึงมาเชิญด้วยตนเอง ถ้อยจ้ะเยียมล้นด้วยความเป็นมิตรและจริงใจ

เดิมทีหมิงถานคิดจะบอกว่าร่างกายนางไม่ค่อยสบาย แต่หันไฉนนั้นเองนางก็พลันนึกถึงคำพูดก่อนหน้านี้ของสามีขึ้นมาได้...

เหตุใดสามีถึงต้องกำชับเตือนเป็นพิเศษว่า 'จะออกไปเที่ยวเล่นสนุกสนานกับพวกนางก็ได้' ด้วยแล้ว หรือว่าเขากำลังบอกใ้ฉันใดบางอย่างแก่นาง ให้นางไปทำความรู้จักกับหญิงสาวในวงเจ้าเมืองให้มากๆ?

ครั้นเห็นหมิงถานลังเลใจ ฮูอินอีกก็เอ่ยเสียงเบาว่า "พระชายาวางใจเกิดเจ้าคะ นายท่านได้ทั้งยอดฝีมือของหน่วยองครักษ์จินฮูอินไว้สองคนให้คอยติดตามอารักขาพระชายา"

อย่างนั้นหรือ เหตุใดนางถึงไม่รู้สีกตัวสั่นเลยแล้ว

แต่ในเมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วนางก็ได้เอ่ยปฏิเสธต่อไปอีก คิดในใจว่านางยังต้องอยู่ที่หลังใจอีกหลายวัน หากพบปะทำความรู้จักกับหญิงสาวที่นี่ไว้มากๆ อาจจะมีประโยชน์กับการสะสางงานของสามีก็เป็นได้

ที่ว่าการเมืองของเจ้าเมืองอยู่ใกล้กับแม่น้ำหลังฮูซึ่งเป็นสถานที่ชมละครมาก ระหว่างทางฮูหยินท่านเจ้าเมืองยังเล่าที่มาที่ไปของแม่น้ำ

หลังอวีแห่งนี้ให้นางฟังอย่างละเอียด คร่าวๆ ก็คือเป็นเรื่องอภินิหารมหัศจรรย์ว่าด้วยความศักดิ์สิทธิ์ในการขอฝนจนกลายมาเป็นที่มาของชื่อแม่น้ำสายนี้ หมิงถานฟังอย่างผ่านๆ ไม่ค่อยสนอกสนใจเท่าใดนัก

กลับเป็นหัวข้อสนทนาของคุณหนูรองแห่งจวนเจ้าเมืองที่ดึงดูดให้นางสนใจมากกว่า...

"พระชายา ท่านเคยได้ยินเรื่องเรือสำราญหนึ่งร้อยแปดสิบลำแห่งหลังใจของพวกเราหรือไม่ ดูลิเจ้าคะ บริเวณที่สว่างไสวไปทั้งแถบตรงนั้นก็คือเรือสำราญหนึ่งร้อยแปดสิบลำแห่งหลังใจของพวกเรา ร้านเขียนเจียนที่พวกท่านอ่องกับท่านพ่อไปก็คือส่วนที่อยู่ทางขวาสุดนั้นเจ้าคะ"

ฮูหยินท่านเจ้าเมืองถลึงตาใส่คุณหนูรองที่หนึ่งเป็นการบอกให้นางหุบปาก การพาสามีของผู้อื่นไปหาความรื่นรมย์บนเรือสำราญเป็นเรื่องน่าอึดอัดหรืออย่างไรกัน พระชายาไม่ถือโทษกับว่าให้เกียรติใหญ่หลวงแล้ว เป็นหญิงสาวแต่กลับมีหน้ามาพูดเรื่องพรรคนี้อ่อนหน้าผู้อื่น!

แต่ว่าหมิงถานเบนสายตาไปมองตามคำกล่าวจริงๆ บริเวณใกล้เคียงออกไป ผืนแม่น้ำสว่างโชติช่วงด้วยแสงจากโคมไฟ เจดจรัสพราวพราวบนระลอกคลื่นระยิบระยับสะท้อนภาพโคมตะเกียงสว่างไสวเจิดจ้าซึ่งงดงามราวกับภาพมายาออกมาให้เห็น นางคิดว่าถ้าหากเข้าไปใกล้กว่านี้อีกนิด อาจจะได้ยินเสียงหัวเราะหวานหยดย้อยของหญิงสาวก็เป็นได้

เรือสำราญที่ฮูหยินท่านเจ้าเมืองเตรียมไว้สำหรับชมละครมีพื้นที่กว้างขวางเป็นอย่างมาก โต๊ะแปดเขียนที่อยู่บนเรือมีผลไม้และของว่างที่จัดวางอย่างสวยงามน่าลิ้มลองตั้งเอาไว้อยู่ก่อนแล้ว

สายลมราตรีพัดโชยเอื่อยเหนือผืนแม่น้ำ เรือลอยออกห่างริมแม่น้ำเป็นระยะทางช่วงหนึ่งแล้วจึงหยุดลง บนโรงละครที่อยู่ห่างออกไปไม่ไกล

นักแสดงก็แต่งหน้าผัดแป้งเตรียมขึ้นแสดงแล้วเช่นเดียวกัน

หลังจากหมิงถานรู้ว่าบริเวณที่แสงสว่างเจิดจ้าละลานตาไกลๆ นั้นคือเรือสำราญหนึ่งร้อยแปดสิบลำของหลังใจว นางก็เอาแต่ดูละครอย่างใจลอยไม่อยู่กับเนื้อกับตัว คอยมองไปทางด้านนั้นเป็นระยะๆ

จนกระทั่งละครเรื่อง 'แสงจันทร์หาเหนือธาราวสันต์' ดำเนินมาจนถึงช่วงปลาย หมิงถานก็พลันเหลือบไปเห็นว่าบริเวณแสงโคมไฟสว่างที่อยู่ไกลออกไปนั้นมีควันดำโขมงลอยพวยพุ่งขึ้นมา

หรือว่า...นี่จะเป็นการแสดงแปลกใหม่อันใดของทางฝั่งพวกเขาอย่างนั้นหรือ

นางอดจ้องเขม็งมิได้ แต่ยิ่งจ้องก็ยิ่งรู้สึกแปลกพิกล ไฉนดูแล้วเหมือนกับมีเงาร่างคนกลุ่มใหญ่กำลังเคลื่อนไหวนะเล่า

นางนั่งตัวตรงขึ้นมาอีกนิด ทันใดนั้นนางก็เอ่ยขึ้นด้วยความตระหนกตกใจว่า "ทางนั้นไฟไหม้ใช่หรือไม่"

ครั้นวาทานี้เปล่งออกไป ทุกคนที่กำลังดูละครอยู่บนเรือสำราญต่างก็หันมองไปทางนั้นอย่างห้ามไม่อยู่

เพราะว่าอยู่ไกล พวกเขาจึงมองเห็นได้ไม่ชัด สุหยินท่านเจ้าเมืองจึงสั่งให้บ่าวรับใช้พายเรือเล็กเข้าไปดูใกล้ๆ เรือเล็กลำนั้นพายไปได้ครึ่งทางก็รีบวกกลับมาอย่างรวดเร็ว บ่าวรับใช้ตะโกนมาทางเรือสำราญเสียงดังสนั่นว่า "สุหยิน ไฟไหม้ขอรับ! ทะ...ทางนั้นไฟไหม้แล้วขอรับ!"

ยามนี้ไม่ต้องให้เขาบอกทุกคนก็เห็นได้อย่างชัดเจนเต็มสองตาเพลิงนั้นลุกไหม้อย่างรวดเร็ว เผาไหม้เป็นจุดๆ จนควันดำโขมงดูแล้วตรงจุดนั้นก็คือฝั่งขวาสุดของบริเวณที่สว่างไสวโชติช่วง คือร้านเขียนเจวียนนั่นเอง!

ใบหน้าของสุหยินท่านเจ้าเมืองซีตเห็ดขึ้นในบัดดล
ร้านเซียนเฉวียน?

ระ...หรือว่านายท่านของข้า...รวมถึงตั้งเป้าย่อยกับบุตรชายอัศวินเสนาบดี
ฝ่ายขวา...

สวรรค์!

เบื้องหน้านางปรากฏแสงสีขาวสว่างวูบ นางเพ็งจะยื่นขึ้นมอง
ออกไปได้แวบหนึ่งก็นิ่งงันจำแบกกลับลงไปอีกครั้ง ตกใจเสียขวัญจน
จิตไม่อยู่กับร่าง แตกตื่นลนลานจนอ้าปากพะงาบๆ พุดไม่ออกอยู่พักใหญ่
ละครได้หยุดแสดงลงแล้ว ทุกคนที่อยู่บนเรือสำราญต่างก็พากัน
สอดปากแย้งกันพุด

"ไหนถึงเป็นเช่นนั้นได้เล่า ถ้ามีลมพัดมา เกรงว่าเรือสำราญคงจะไหม้
จนราบเป็นหน้ากลองแน่ๆ!"

"นั่นมันร้านเซียนเฉวียนนี่! ท่านแม่ ทำอย่างไรดี ท่านพ่อยังอยู่
บนนั้นนะเจ้าคะ!"

"สุหยิน ต้องส่งคนไปช่วยดับไฟหรือไม่"

"เพลิงรุนแรงถึงเพียงนี้ กองทหารดับเพลิงคงจะออกมาจัดการแล้ว
กระมัง"

บรรดาสุหยินและพวกคุณหนูแย้งกันพุดเจ้าคำซ้ำคำ ยิ่งไปกว่านั้น
ยังมีคนที่คาดหวังจะได้เห็นเรื่องสนุกๆ แอบคิดในใจว่า เพลิงไหม้ครั้งนี้
ดีเหลือเกิน เผาบางปีศาจจิ้งจอกบนเรือสำราญพวกนั้นให้ไม่เหลือซาก
เลยยิ่งดี จะได้เลิกหว่านเสน่ห์เข้ายวนแก้งทำทำทางนำสงสารเวทนา
ทั้งวันทั้งคืน ยั่วให้พวกนายท่านไม่กลับบ้านกลับช่องเสียที!

สุหยินท่านเจ้าเมืองไหนเลยจะเคยพบเจอเหตุการณ์เช่นนี้ ปกตินาง

ใช้ชีวิตสุขสบายอยู่ในเรือนหลัง อย่างมากที่สุดก็แค่จัดการเรื่องร่วนวาย ยิบย่อยระหว่างสะใภ้และหญิงสาวทั้งหลายในจวน พอขอให้นาง ออกความเห็นขึ้นมามีอย่างปุบปับทันใด ในสมองของนางก็ว่างเปล่า ชาวโพลนไปจนหมด

ในยามนี้เองหมิงถานพยายามสะกดกลืนความหวาดผวาลนลาน ที่ไหลบ่าเข้ามาในหัวใจอย่างไม่หยุดหย่อน เปล่งเสียงกล่าวอย่างสงบนิ่ง ว่า "สุหยินรีบสั่งให้คนไปแจ้งกองทหารดับเพลิงและกองกำลังป้องกันเมืองทันที ให้พวกเขาരുตหน้าไปช่วยดับไฟ กำลังทหารในที่ว่าการเมืองที่สามารถโยกย้ายได้ก็ให้เคลื่อนพลไปช่วยดับไฟให้หมด!"

สุหยินท่านเจ้าเมืองกำลังขาดที่พึ่งพิง ครั้นได้ยินวาทะของหมิงถาน นางก็เรียกสติกลับคืนมา รีบร้อนพยักหน้าพลางเอ่ย "จะ...เจ้าค่ะ พระชายา พุดถูก ยังไม่รีบไปจัดการตามที่พระชายาบอกอีก!"

บ่าวรับใช้หันมองหน้ากันไปตามา

จะให้ไปแจ้งกองทหารดับเพลิงนั้นย่อมไม่มีปัญหา กองทหารดับเพลิง ต้องส่งคนไปช่วยแน่นอน ไม่แน่วามนี้อาจจะอยู่ระหว่างทางแล้วก็เป็นที่ แต่ว่ากองกำลังป้องกันเมืองกับทหารของที่ว่าการเมืองไหนเลยจะ เคลื่อนย้ายกำลังพลเพียงเพราะพวกเขาไปแจ้งข่าวได้ พระชายากับสุหยิน ท่านเจ้าเมืองเองก็ไม่มีสิทธิ์ทำได้เช่นกัน

สุหยินท่านเจ้าเมืองกำลังแตกตื่นลนลานไหนเลยจะนึกไปถึงขั้นนี้ได้ เมื่อเห็นพวกเขาชักช้าละล้าละลัง จึงร้อนใจจนพุดออกคำสั่งอย่างเร่งรีบ ร้อนรนว่า "มัวแต่ยืนนิ่งอยู่ไย ยังไม่รีบไปอีก!"

มีคนแสดงสีหน้าลำบากใจ "สุหยิน หากไม่มีคำสั่งเป็นลายลักษณ์อักษรจากท่านเจ้าเมือง ต่อให้พวกผู้น้อยไปแจ้งข่าว กองกำลังป้องกันเมือง

กับทหารที่ว่าการเมืองก็ไม่ฟังหรอกขอรับ"

หมิงถานได้ยินเช่นนั้นก็ได้แย้งกลับไปทันที "ตอนนี้ท่านเจ้าเมืองติดอยู่บนเรือสำราญ จะมีคำสั่งเป็นลายลักษณ์อักษรได้อย่างไร พวกเจ้าไปแจ้งก็พอ บอกว่าเป็นคำบัญชาของพระชายาอย่างซ้ำ" นางกระซอกป้ายหยกประจำตำแหน่งพระชายาที่อยู่ตรงข้างเเวออกมา "ถ้าไม่ฟังคำสั่งก็บอกพวกเขาว่าหากคืนนี้ท่านอ๋องกับคุณชายรองสกุลซูกูเกิดเรื่องขึ้นในเมืองเฉวียนเฉิง กองกำลังป้องกันเมืองกับที่ว่าการเมืองเฉวียนเฉิงไม่ว่าใครก็อย่าคิดว่าจะรอดพ้นความผิดไปได้!"

นางมีหรือจะไม่รู้ว่าคำบัญชาของพระชายาไม่สามารถโยกย้ายกำลังทหารของเมืองได้ แต่ว่ายามนี้นางไม่มีเวลามาสนใจอันใดมากมายถึงเพียงนั้น นางเอ่ยชมชูด้วยถ้อยคำเย็นชาว่า "พระชายาอย่างซ้ำกล่าววาทะต่อพระพักตร์ฮองไ้ก็ยังไม่พอจะมีน้ำหนักรออยู่บ้าง"

ครั้นวาทะเปล่งออกมา แผ่นหลังของบรรดาบ่าวรับใช้ก็มีเหงื่อบางๆ ผุดพวยขึ้นมา กระวีกระวาดโค้งกายรับป้ายหยกมาทันที ไม่กล้าบอกปิดปฏิเศธอีก

เป็นไปตามที่คาดการณ์ไว้ กองทหารดับเพลิงได้รุดหน้าไปช่วยดับไฟที่เรือสำราญก่อนแล้ว ส่วนกองกำลังป้องกันเมืองและทหารที่ว่าการเมืองต่างก็ปฏิเสธโดยให้เหตุผลว่าหากไม่มีคำสั่งที่เป็นลายลักษณ์อักษรจากเจ้าเมืองก็ไม่สามารถเคลื่อนย้ายกำลังพลโดยพลการได้ สุดท้ายคนที่เดินทางไปรายงานจึงหีบป้ายหยกประจำตำแหน่งชายาตั้งเป่ย์อ๋องออกมา เอ่ยทวนซ้ำคำพูดของหมิงถาน ผู้บัญชาการของทั้งสองหน่วยถึงได้เริ่มลังเลขึ้นมา

ดังคำกล่าวที่ว่ายามเกิดเรื่องคับขันให้ทำตามอำนาจ ชินอ๋องคนปัจจุบัน

บุตรชายอัศวรเสนาบตีฝ่ายขวา รวมถึงท่านเจ้าเมืองลั่วหนอยู่ที่นั่น หากส่งไปแค่กองทหารดับเพลิงดูแล้วก็ไม่สมเหตุผลผลจริง ๆ ถ้าเกิดเหตุไม่คาดฝัน อันใดขึ้นมา กระทั่งฮ่องเต้พิโรธจนมีรับสั่งให้จับคนฝั่งลั่วหนไปด้วยกัน สกูลซู่ก็อาจจะคุ้มกะลาหัวพวกเขาไม่ได้เหมือนกัน

เมื่อคิดถึงตรงนี้ก็กองกำลังป้องกันเมืองและทหารที่ว่าการเมืองจึงตอบตกลง รีบเรียกระดมพลและเคลื่อนกำลังทันที

เรือสำราญซุมละครได้กลับเข้าเทียบท่าแล้ว ทุกคนกำลังยืนอยู่ริมฝั่งรอคอยคนมารายงานสถานการณ์เพลิงไหม้ หมิงถานเองก็เอาแต่จ้องมองบริเวณที่เปลวเพลิงโหมสูงตรงนั้นตาไม่กะพริบ

อวินก็เห็นนางเคร่งเครียดเป็นกังวล จึงเอ่ยปลอบประโลมเสียงเบาว่า "พระราชยาวางใจเกิด ด้วยฝีมือของนายท่านแล้ว ไม่มีทางถูกเพลิงแค้นนี้ กักขังไว้ได้หรอกเจ้าคะ นอกจากนั้นข้างกายนายท่านก็ยังเมืองครักษ์ลับคอยติดตามไปด้วย ท่านไม่ต้องเป็นห่วงไปนะเจ้าคะ"

จริงๆ แล้วถ้อยคำนี้ของอวินอีกกล่าวได้อย่างถ่อมตัวสงวนท่าทียิ่งตามความคิดของนาง นายท่านไม่เพียงแต่ไม่มีทางสิ้นท่าเพราะเพลิงนี้เท่านั้น หากเขามีได้เป็นคนวางเพลิงเองก็ถือว่าดีถมเถแล้ว

แต่หมิงถานกลับมีอากว้างใจลงได้ นางนะหรือจะไม่รู้ว่าสามีของตนเองฝีมือเก่งกาจล้ำเลิศ แต่ว่าตอนนี้เธออยู่ในถิ่นของผู้อื่น ถ้าหากเพลิงไหม้ครั้งนี้เป็นการพุ่งเป้ามาที่สามี่ตั้งแต่แรก มีการซุ่มเตรียมไว้ก่อนล่วงหน้า เช่นนั้นจะมีใครสามารถล่วงรู้สถานการณ์ในตอนนี้ได้บ้างเล่า

ยามที่คนของกองทหารดับเพลิง กองกำลังป้องกันเมือง และทหารที่ว่าการเมืองทั้งสามแห่งเคลื่อนกำลังพลไปช่วยเหลือ ทางฝั่งเรือสำราญด้านนั้นก็มีข่าวคราวรายงานกลับมาอย่างรวดเร็ว

"เรียนพระชายา เรียนสุหิณี เพลิงไหม้ลุกลามขึ้นจากร้านเขียนฉวีวรรณหนังสือมีลมพัด เปลวเพลิงกำลังไหม้ลามออกไปอย่างรวดเร็ว ตอนนี้ยังหาพวกท่านเองไม่เจอขอรับ!"

สุหิณีท่านเจ้าเมืองโบหน้าซีดเผือด เอ่ยด้วยส้อมเสียงสั้นเครือว่า "ยังหาไม่เจอแล้วจะมารายงานด้วยเหตุใดกัน ยังไม่รีบไปหาอีก!"

"อย่าลืมน้ำ ส่งคนไปหาน้ำด้วย" หมิงถานกำชับอย่างสุขุมรอบคอบ

"ขอรับ!"

เมื่อคนผู้นี้รายงานเสร็จแล้วเดินจากไป ไม่นานนักก็มีคนวิ่งเข้ามาพลางกล่าวรายงานข่าวคราวเสียงดังลั่นว่า "จะ...เจอตัวท่านเจ้าเมืองแล้วขอรับ!"

หมิงถานรีบรุดเข้าไปถาม "เจอตัวท่านเจ้าเมืองแล้ว? แล้วท่านเองกับคุณชายรองสกุลซูล่า"

คนผู้นั้นหอบหายใจหนักหน่วง เสียงขาดห้วง "ระ...เรียนพระชายา เจอแต่ท่านเจ้าเมืองที่ได้น้ำ ท่าน...ท่านเองกับคุณชายรองสกุลซูล่ายังไม่มีวี่แววเลยขอรับ"

สุหิณีท่านเจ้าเมืองรีบพุ่งปรีเข้าไปถามไถ่ "ได้ทำเป็นอย่างไรบ้างคนเล่า!"

"ได้ทำลำลักน้ำหมดสติไป ตอนนี้ยังไม่รู้ว่าได้รับบาดเจ็บหรือไม่ ตะ...แต่คงไม่มีอันตรายถึงชีวิต ทหารของที่ว่าการเมืองกำลังจะพาตัวได้ให้กลับจวนขอรับ"

แรกเริ่มเดิมทีสุหิณีท่านเจ้าเมืองได้รับความกระทบกระเทือนใจแตกตื่นเสียขวัญ ยามนี้พอพลันได้ยินว่าได้ทำของตนเองไม่มีอันตราย

ถึงแก่ชีวิต นางก็เอามือกุมอก ปากพร่ำพูดว่า "ได้ทำไม่เป็นไรก็ดีแล้ว ได้ทำไม่เป็นไรก็ดีแล้ว" แต่ใครเล่าจะคิดว่าเสียพริบตาต่อมาเร็วแรง ของนางก็พลันหายไปทั้งกายา ตัวอ่อนยวบหยายหลังล้มตึงลงไป

"ท่านแม่!"

"ฮูหยิน!"

ทุกคนแตกตื่นจนทำอะไรไม่ถูก รีบร้อนประคองฮูหยินท่านเจ้าเมือง ที่เป็นลมหมดสติไปเอาไว้

เรื่องแค่นี้ก็เป็นลม?

หมิงถานม้มปากแน่น พอนึกถึงเจียงชวีที่ยังไม่มีวีแววข่าวคราวใดๆ มือที่กำลังอยู่ในแขนเสื้อกว้างก็บีบแน่น บีบจนขอบปลายนิ้วปรากฏสีขาวซีด

ในความเป็นจริงสติสัมปชัญญะกำลังบอกนางว่าไม่มีข่าวคราว ก็คือข่าวดีที่สุด ขนาดท่านเจ้าเมืองยังไม่เป็นไร แล้วเทพแห่งสงคราม ผู้เช่นฆ่ากรำศึกมานับครั้งไม่ถ้วนจะเกิดเรื่องได้อย่างไร แต่ในใจนางก็เอาแต่คิดไม่ยอมหยุดว่าหากมีคนจ้องเล่นงานสามี เจตนาวางเพลิงเพื่อ ปกปิดความผิดแล้วจะทำอย่างไรดี

ทุกชั่วขณะในสมองของนางล้วนมีความคิดมากมายสุดจะนับ ปรากฏวูบผ่าน ถึงขนาดคิดไปว่าฮูหยินท่านเจ้าเมืองเองก็รู้เห็นเป็นใจ ในเหตุการณ์นี้ด้วยหรือไม่ จุดประสงค์ก็เพื่อหลอกให้นางออกมาข้างนอก จะได้ใช้นางเป็นตัวประกันต่อรองกับสามี

ความคิดเหล่านั้นยุ่งเหยิงวุ่นวาย แต่ทั้งหมดล้วนบอกเตือนนางว่า นางควรเชื่อมั่นว่าจะไม่เกิดเรื่องใดขึ้นกับสามี นางควรจะอยู่รอข่าวดีที่นี้ นางควรจะรักษาตัวให้ปลอดภัย อย่ากระทำการหุนหันพลันแล่น นางคือ ชายาตั้งเปย์อ่อง ทุกการตัดสินใจที่บูมบ่ามไม่ผ่านการไตร่ตรองให้รอบคอบ

สามารถก่อให้เกิดผลลัพธ์ที่มีอาจแก้ไขย้อนคืนได้

แต่ไม่ว่านางจะเกลี้ยกล่อมบอกให้ตนเองใจเย็นเช่นไร เพียงนางคิดว่าสามีอาจจะมีโอกาสหนึ่งในหมื่นที่จะถูกคนสร้างสถานการณ์ลอบทำร้าย ยามนี้กำลังพลาดพลั้งอยู่กลางทะเลเพลิง นางก็ไม่อาจทนให้ตนเองอยู่รอที่นั่นเฉยๆ ให้คนเอาข่าวคราวมาบอกเช่นนั้นได้อีก

เวลาคล้อยผ่านไปทีละนิดทีละน้อย

ในที่สุดนางก็นั่งไม่ติดที่

"พาฮุยหนีกลับไปพักผ่อนเสีย ทุกคนเองก็แยกย้ายกันก่อน ตรงนี้มีข้าคอยจัดการก็พอ" จู่ๆ หมิงถานก็เอ่ยสั่งการเสียงสงบนิ่ง

ในเมื่อเจตตัวบิดาแล้ว มารดาก็เป็นลมหมดสติไปอีก บรรดาคุณหนูจวนท่านเจ้าเมืองก็ไม่อยากจะอยู่ที่นั่นต่อตั้งแต่แรกแล้ว พวกนางจึงกล่าวขอตัวลาแล้วรีบประคองมารดาลับจวน

ฮุยหนีและคุณหนูคนอื่นๆ ที่เหลือเห็นเช่นนั้นนั้นก็คิดว่าไม่ใช่ธุระกงการอันใดของบ้านตน จึงพากันตอบรับ แยกย้ายกลับไปคนละทิศละทางอย่างรวดเร็ว

หลังจากคนกลับกันไปหมดแล้ว หมิงถานก็มองไปทางอวินอีโดยพลัน เอ่ยด้วยสายตามุ่งมั่นแรงกล้าว่า "อวินอี ข้าจะเข้าไป"

อวินอีผงะอึ้งไปเล็กน้อย "เข้าไป?" นางกล่าวว่าตนเองจะเข้าใจความหมายผิดเพี้ยนไป จึงจ้องมองไปทางร้านเขียนฉวีเยินที่เพลิงลุกไหม้แวบหนึ่งเป็นพิเศษ "พระชายา...เข้าไปตอนนี้ก็อันตรายนะเจ้าคะ ท่านไปก็ทำอันใดไม่ได้ อีกอย่าง ไม่มีทางเกิดเรื่องขึ้นกับนายท่านแน่นอนเจ้าคะ"

"ข้าต้องเข้าไปดูให้ได้"

"ขอภัยที่ข่าวไม่อาจปฏิบัติตามคำสั่ง นายท่านบอกว่า..."

"ในเมื่อสามีส่งเจ้ามาคุ้มครองข้า เช่นนั้นเจ้าก็เป็นคนของข้า" หมิงถานพูดตบตบอย่างรวดเร็วฉับไว "ข้าเองก็จำได้ว่าสามีเคยบอกว่าหน่วยองครักษ์จินอวินไม่รับใช้สองนาย ตกลงยามนี้ใครเป็นเจ้านายของเจ้า เจ้าฟังคำสั่งใครกันแน่"

อวินชี้ฟงจวินนิ่งไป สัญชาติญาณบอกว่ามีบางอย่างแปลกพิกลแต่นางก็บอกไม่ถูกเหมือนกันว่าแปลกตรงที่ใด

หมิงถานมองไปรอบด้านอีกครั้ง เอ่ยเสียงดังขึ้นกว่าเดิมว่า "ยังมีองครักษ์ลับอีกสองคนมิใช่หรือ คนเล่า ถ้าหากเกิดเรื่องขึ้นกับท่านต้องปกป้องข้าไปจะมีประโยชน์อันใด!"

รอบด้านเงียบสงัด มีเพียงระลอกคลื่นในน้ำขยับไหวแผ่วเบา

อวินที่กำลังถูกคำพูดของหมิงถานทำให้สับสนงุนงง ไม่มีใครคาดคิดว่าหมิงถานกลับฉวยโอกาสตอนที่นางไม่ทันระวังยกชายกระบะโปร่งขึ้นมาวิ่งจ้ำจ้าวไปยังเรือเล็กที่จอดอยู่ริมฝั่งแม่น้ำลำนั้น

นางกัตรีมฝีปาก ออกแรงแคะเชือกให้คลายออก อีกทั้งยังหยิบไม้พายออกมาอย่างมุ่งมั่นตั้งใจ ทำท่าทางเหมือนจะพายเรือออกไปด้วยตนเอง

อวินได้เห็นดังนั้นก็รีบทะยานร่างขึ้นไปบนเรือ แย่งไม้พายมาจากในมือของหมิงถาน

หมิงถานรู้ว่าตนเองคงพายไปไม่ไหวเป็นแน่ จึงเจตนาวางแผนหลอกอวินให้ขึ้นเรือ

ครั้นเห็นอวินขึ้นมามากบนเรือแล้ว ขอบตาของหมิงถานบที่จะแดงก็แดงระเรื่อขึ้นมาทันที ลืมเสียงพลันอ่อนลงเช่นกัน กล่าวเสียงแผ่วเบา ทั้งยังดึงชายเสื้อของอวินเอาไว้แน่น "อวินเป็นคนดี พาข้าไปเถิด ไม่เป็นไรหรอก ไม่เป็นไรแน่นอน"

อวินนี่ "..."

ดูเหมือนนี่จะเป็นครั้งแรกที่นางเห็นพระชายาของตนเองร้อนใจ ถึงเพียงนี้ ร้อนใจจนหยาดน้ำตาก็อาจจะหยดแหมะลงมาได้ในเสี้ยวพริบตา รวากับเด็กน้อยที่อดได้ลูกอม

ไม่รู้เพราะเหตุใด ก้นบึ้งหัวใจที่ไร้อารมณ์ความรู้สึกมานานปีของ อวินนี่กลับเกิดระลอกคลื่นกระเพื่อมขึ้นมาเบาๆ

นางนั่งเงียบไปครู่หนึ่ง ทันใดนั้นก็เป่าปากส่งสัญญาณขึ้น
องค์รักษ์ลับที่คอยเฝ้าอยู่ในมุมมืดมาตลอดปรากฏตัวขึ้นในที่สุด
ทะยานแตะผิวน้ำอย่างเงียบเชียบ โผล่ลอยขึ้นเรือลำน้อย

อวินนี่เอ่ยกำชับว่า "พระชายา ท่านห้ามเข้าใกล้เรือสำราญเด็ดขาด
ต้องอยู่แต่บนเรือนี้เท่านั้นนะเจ้าคะ"

ขอแค่อวินนี่ยอมพานางไป ยามนี้จะให้นางทำอันใดก็ได้ทั้งสิ้น
นางพยักหน้าอย่างเชื่องพริ้วง่าย เหยยรับรองอย่างสัตย์ซื่อจริงใจ "ข้าจะอยู่
แต่บนเรือเท่านั้น จะไม่เอาตนเองไปเสี่ยงอันตรายแน่นอน"

ขอให้เป็นอย่างนั้นก็ดีแล้วกัน

อวินนี่ลอบถอนหายใจเฮือกใหญ่

ไม่นานนักเรือลำน้อยก็พายออกมาจนถึงกลางแม่น้ำ

ห่างออกไปไม่ไกล เปลวเพลิงได้ลุกกลามไปยังเรือสำราญลำอื่นๆ
แล้ว ส่วนเพลิงที่ร้านเทียนฉวียนกลับมอดดับไปแล้วกว่าครึ่ง เรือสำราญ
ถูกเผาไหม้จนบ้างก็จมบ้างก็พังถล่ม มีเสาคานและซากศพที่ถูกเผาจน
ไหม้เกรียมไม่น้อยลอยขึ้นสู่ผิวน้ำ กลิ่นต่างๆ ผสมปนเปเคลอะคั่ง ยากจะ
บรรยายออกมาเป็นคำพูดได้

กองทหารดับเพลิง กองกำลังป้องกันเมือง รวมไปถึงทหารของ

ที่ว่าการเมืองกำลังทำการค้นหาอยู่บนซากเรือที่มีควันดำลอยพวยพุ่งออกมาเหล่านั้น เมื่อเจศพถูกเพลิงไหม้ก็จะแบกขึ้นฝั่งที่ละศพๆ

"พวกเจ้ารีบไปหาตุเรวเข้า" หมิงถานรีบหันไปทางเงาร่างดำมืดสองสายที่อยู่ท้ายเรือ

เงาร่างดำมืดสองสายนั้นเชื่อฟังคำสั่งยิ่งนัก พวกเขาพยักหน้าเล็กน้อย และเท้าลงบนผิวน้ำอย่างพร้อมเพรียงกัน ก่อนจะทะยานร่างไปยังซากเรือสำราญ

เรือสำราญของร้านเซียนเจวียนล้วนสร้างขึ้นอย่างโอ่อ่าหรูหราเป็นอย่างมาก ลำที่เตี้ยที่สุดยังมีถึงสองชั้น ส่วนลำที่สูงที่สุดมีเกือบห้าชั้น ถึงแม้จะถูกไฟไหม้จนจมไปไม่น้อย แต่การเสาะหาบนเรือสำราญที่เหลืออยู่ก็ยังต้องใช้เวลามากพอสมควร

ผ่านไปครึ่งเคอแล้วยังไม่เห็นคนกลับมา หมิงถานก็เริ่มจะทนรอไม่ไหว ขำลือและจินตนาการเกี่ยวกับสกุลซู่ที่อยู่ในสมอของนางถูกขยายใหญ่ให้เกินจริงอย่างไร้ที่สิ้นสุด ภาพยามที่ได้ใช้ชีวิตอยู่กับสามีก่อนหน้านี้ก็ย้อนทับร้อยเรียงเข้าด้วยกัน

นางหันกลับไป เริ่มเอ่ยต่อวินอี "เพลิงตรงร้านเซียนเจวียนมอดไปเกือบหมดแล้ว พวกเราเองก็ไปช่วยหาคนเถิด"

"พระชายา ท่านรับประกันว่าแล้วว่าจะไม่หลงจากเรือ จะไม่เอาตัวไปเสี่ยงอันตราย"

"เพลิงมอดไปเกือบหมดแล้ว ไม่อันตรายหรอก" ตอนนี้อยู่ห่างจากร้านเซียนเจวียนไม่มากนัก นางจึงเอ่ยพลิกลิ้นทันทีว่า "ถ้าเจ้าไม่ให้เข้าไป ข้าก็จะวายเป็นเอง"

วินอี "..."

คำรับรองเป็นมันเป็นเหมาะเมื่อครั้งเค่ก่อนนางหลงเชื่อเสียเปล่า
จริงๆ

แต่ในเมื่อหมิงถานทั้งต่อแยะ กระทั่งพลิกลั่นก็พลิกแล้ว อวินอีก
จนปัญญาทำได้เพียงต้องคุมครองหมิงถาน ให้นางได้ขึ้นไปบนเรือสำราญ
สมตั้งใจปรารถนา

ถึงแม้เพลิงไหม้จะหยุดลงแล้ว แต่ควันหนาแน่นบนเรือยังคง
สับสนสับสน หมิงถานใช้ผ้าเช็ดหน้าชุบน้ำปิดปากปิดจมูกเอาไว้
ออกตามหาคนบนเรือสำราญที่ยังไม่มีใครเข้ามาตรวจสอบพลางตะโกน
เรียกว่า "ท่านอ๋อง ท่านอ๋อง! สามี!"

ไม่รู้เหมือนกันว่าเป็นเพราะสับสนจากควันคลุ้งหรือเพราะ
ร้อนจนกระวนกระวายใจกันแน่ หางตาของนางจึงมีหยาดน้ำตาเล็ด
ออกมา

อวินก็คอยติดตามอยู่ไม่ห่างกายหมิงถาน ออกตามหาที่ละห้องๆ
เป็นเพื่อนนาง

เรือลำนี้ไม่เพียงแต่สร้างขึ้นไปหลายชั้น แต่ยังมีห้องที่เชื่อมต่อกัน
ลงไปยังใต้ท้องเรืออีกด้วย หมิงถานคิดว่าถ้าหากจะติดแหง็กจนออกมา
ไม่ได้ก็เป็นไปได้มากที่สุดที่จะติดอยู่ในห้องใต้ท้องเรือ ดังนั้นหลังนาง
ค้นหาข้างบนเสร็จ หมิงถานก็ยังยืนกรานจะลงไปหาในห้องใต้ท้องเรือ
อีก

ทว่ายามนี้ที่ห้องใต้ท้องเรือนั้นเต็มไปด้วยควันกับหม้อหนึ่ง ร้อนระอุ
จนแทบไหม้ หมิงถานปีนขึ้นปีนลงไปแค่รอบเดียว แต่ทั่วทั้งร่างกลับสกปรก
มอมแมมจนดูไม่ได้

ถึงแม้จะหาตัวเจียงชวี่กับซู่จิงหฺวานไม่เจอ แต่กลับบังเอิญพบสตรี

ที่มีลมหายใจวรินผู้หนึ่งถูกมัดเอาไว้แน่นในห้องนั้นอย่างเหนือความคาดหมาย ดังนั้นหมิงถานกับอวี่นจึงร่วมแรงกันช่วยเหลือนางออกมา

"หาไม่เจอหรือ" เจียงชวี่ยืนอยู่กลางดงต้นกกริมฝั่งแม่น้ำ เอ่ยถามขึ้นประโยคหนึ่ง

ผู้มาเยือนสายศีระะ "ไม่เจอขอรับ จุยอิงกำลังไปตรวจสอบศพสตรีอยู่ขอรับ"

เจียงชวี่มิได้เอ่ยตอบอีก แต่เขาก็ตั้งใจว่าจะไม่มัวมาเสียเวลาอยู่ที่นี้อีกต่อไปแล้ว

ในขณะนี้เองจู่ๆ ก็มีเงาร่างสายหนึ่งทะยานลงมาหยุดลงกลางดงต้นกก ประสานมือคารวะพร้อมกับเอ่ยรายงานเสียงต่ำว่า "ท่านองค์พระชายาอยู่ที่ร้านเขียนฉวียนขอรับ"

"เจ้าว่าอย่างไรนะ!" เจียงชวี่จึงหันไปเล็กน้อย

"พระชายาขึ้นไปที่ร้านเขียนฉวียนเพื่อตามหาท่านขอรับ"

ก้นบึ้งในหัวใจของเขาเย็นวาบไปโนบัดดล

แสงราตรีหม่นมัวหนาทึบ ไม่มีผู้ใดมองเห็นสีหน้าของเขาได้ชัดเจนรู้เพียงแต่ว่าเกิดความเจ็บปวดอย่างน่าประหลาดขึ้นมาระลอกหนึ่ง ก่อนที่เขาจะเคลื่อนกายพุ่งปรือออกไปทันที

หลังจากช่วยสตรีคนหนึ่งที่ถูกจับมัดไว้ในห้องใต้ท้องเรือออกมาได้แล้ว หมิงถานก็ยิ่งเชื่อมั่นในความคิดที่ว่า จะต้องเสาะหาตามห้องใต้ท้องเรือลำอื่นๆ ต่อไป แต่ว่าเดิมทีเรียวแขนงาก็ไม่สู้ดีอยู่แล้ว หลังจากสาละวันคั่นหาอยู่พักใหญ่ มวยผมของนางก็ยิ่งเหยิงกระเซอะกระเซิง

เหวี่ยงเปียกชุ่มราวกับสายฝน บนใบหน้าเปรี๊ยะเปื้อนไปด้วยฝุ่นสกปรก
เหนียวล้าหมดสิ้นเรี่ยวแรงไปแล้ว

นางไม่รู้เหมือนกันว่าตนเองกำลังยึดมั่นสิ่งใดกันแน่ ทั้งที่รู้ดีว่า
ตอนนี้เพลิงมอดดับไปหมดแล้วแต่ก็ยังหาไม่เจอ ด้วยความสามารถ
ของเขาแล้วคงจะหนีรอดพ้นอันตรายไปได้ตั้งนานแล้ว ทว่าหากยังไม่ได้รับ
ข่าวคราวของเขานานเท่าไร นางก็ไม่อาจวางใจได้นานเท่านั้น

นางคิดจะไปหาที่เรือสำราญลำอื่นที่ยังไม่ได้ค้นหา

ระหว่างเรือสำราญแต่ละลำมีสะพานไม้แคบๆ แผ่นเดียวเชื่อมต่อกันอยู่ พอเห็นว่าหมิงถานจะขึ้นไปบนสะพาน อวินก็รีบวางสตรีที่
ช่วยออกมาได้ลงแล้วรีบไล่ตามไปด้วยฝีเท้าเร็วรี่

แกร๊ก...

สะพานไม้นี้ดูแวบแรกเหมือนจะสมบูรณ์ไร้ความเสียหาย แต่ว่า
อีกด้านหนึ่งกลับถูกไหม้เกรียมไปแล้ว หมิงถานเพิ่งจะเดินไปได้สองก้าว
ฝั่งตรงข้ามก็มีที่ท่าว่าจะถล่มลงมา นางเผลอตื่นตระหนกไปเล็กน้อย
ร่างกายจึงพลันโงนเงนขึ้นมา ท่าทางคล้ายกับจะคะมำไปด้านหน้า

อวินที่กำลังจะยื่นมือออกไปคว้าร่างหมิงถานเอาไว้ แต่ทันใดนั้น
พลันมีคนผู้หนึ่งลอยทะยานเข้ามาภายใต้ม่านราตรี ชิงรวบเอวแน่น้อย
ของหมิงถานเอาไว้ก่อนอวินจะก้าว หมุนตัวกลางอากาศหนึ่งตลบ
เคลื่อนที่โดยใช้ปลายเท้าแตะผิวน้ำ ทะยานร่วงลงบนเรือสำราญได้อย่าง
มั่นคง

เมื่อเห็นผู้มาเยือน หมิงถานก็งุนงงงไปครู่หนึ่ง เอ่ยถามอย่าง
ไม่อยากจะเชื่อสายตาว่า "สะ...สามี?"

สีหน้านางตะลึงอึ้งงัน สัมผัสเสียงแหบแห้งเพราะสาลักควัน

"วิ่งมาถึงที่นี่ เจ้าเสียสติไปแล้วหรือ"

เจียงซวี่หลุนบ่นย่นตาลงมองนาง เอ๋อถามเสียงเบา

หมิงถานมีถ้อยคำอยากจะพูดมากมาย ทว่าดวงตากลับไม่กล้า
กะพริบแม้แต่ชั่วขณะเดียว เอาแต่พิศมองอ้อยอิงอยู่บนใบหน้าของเขา
พินิจพิจารณาเค้าโครงเครื่องหน้าของเขอย่างละเอียดลออ

พักใหญ่ผ่านไป หัวใจของนางซึ่งกระดอนขึ้นมาอยู่ที่ลำคอตลอดเวลา
ที่ผ่านมาก็ค่อยๆ กลับไปอยู่ที่เดิมอย่างเชื่องช้า

"สามีไม่เป็นไรก็ดีแล้ว ไม่เป็นไรก็ดีแล้ว"

พูดจบนางก็รู้สึกว่เส้นประสาทในหัวสมองที่ตึงเครียดมาตลอดได้
หย่อนคลายลงเสียที ร่างกายลอยล่องเบาหวิว เบื้องหน้าก็พร่าเลือน
ไปอย่างไม่มีสาเหตุ ก่อนจะสูญสิ้นสติสัมปชัญญะไปนางเหลือความคิด
แค่เพียงอย่างเดียวว่า น่าอายเหลือเกิน ข้าถึงกับเป็นลมหมดสติไป
เพราะเรื่องแค่นี้เหมือนกับสูญหีนท่านเจ้าเมืองไม่มีผิด!

"...พระชายาบอกว่าหากบ่าวไม่ยอมให้นางไป นางก็จะว่าน้ำ
ไปเอง แน่نونว่าบ่าวจะพาตพระชายาให้สลบไปเลยก็ได้ แต่บ่าวเห็นว่า
พระชายาเป็นห่วงนายท่านมากจริงๆ จึงสงสาร หักใจทำเช่นนั้นไม่ลง
เป็นความบกพร่องของบ่าวเอง บาวน้อมรับโทษเจ้าค่ะ"

เมื่อกลับมาถึงที่ว่าการเมือง อวินีก็อธิบายเรื่องที่เกิดขึ้นในคืนนี้
ออกมาอย่างละเอียดยิบ

"สงสาร?" เจียงซวี่เหลือบมองนาง

"บ่าวมาจากหน่วยองครักษ์จินอวิน^๑ จริงอยู่ที่ไม่ควรสงสาร ทว่า
พอได้อยู่ข้างกายพระชายามาเป็นเวลานาน บ่าวเพิ่งได้เห็นพระชายา

ร้อนรนจนเสียอาการเช่นวันนี้เป็นครั้งแรก พระชายาไม่ทราบว่านายท่านจะทำอันใด เพียงแค่กลัวว่าจะเกิดเรื่องขึ้นกับนายท่าน อยากจะไปช่วยนายท่านเท่านั้น ขอนายท่านอย่าตำหนิพระชายาเลยเจ้าค่ะ"

"นี่เจ้ากำลังโทษข้าตั้งเปย์อ่องอยู่หรือ"

"บ่าวมิกล้า"

อวินีเอ่อกุกลงกับพื้น ทว่าแผ่นหลังกลับเหยียดตรงยิ่ง

ไม่รู้ว่าเจียงชวี่กำลังคิดอันใดอยู่ เขานิ่งเงียบไปเนิ่นนาน ทันใดนั้นก็เปิดปากเอ่ยขึ้นว่า "เจ้าหาตัวคนที่ข้าตั้งเปย์อ่องต้องการพบ ครั่งนี้จะถือว่าแล้วกันไป แต่ต่อไปหากเจ้าปล่อยให้พระชายาเข้าไปเสี่ยงอันตรายอีกครั้ง เจ้าก็ไม่จำเป็นต้องปรากฏตัวให้ข้าผู้นี้เห็นอีก ไซ้หัวไปเสีย"

"เจ้าค่ะ"

หลังจากอวินีเอ่อกลับออกไป เจียงชวี่ก็ยืนเงียบๆ อยู่ในห้องชั้นนอกพักใหญ่ แสงราตรีนอกเรือนมืดทะมึน มีเสียงสกุณาเสียงจ๊กจั่นขานร้องเป็นครั้งคราว เขายกเท้าขึ้นก้าวเดินไปยังห้องชั้นใน

ห้องชั้นในเงียบสนิทไร้สรรพเสียง ทุกสิ่งที้ปรากฏให้เห็นในสายตาล้วนมีแต่ความหรรษาอวดร่าอวดรวยที่ยามปกติหึงถานมักจะรังเกียจว่าไม่น่าภิรมย์ แต่โชคที้ที่ผ้าปูที่นอนและกำยานหอมสงบจิตล้นเป็นของที้นางพกดัดตัวมาเอง อาจจะช่วยสาเหตุนี้ในเวลานันางถึงได้นอนหลับสบายเพียงนี้

เจียงชวี่นั่งลงตรงขอบเตียง มองรอยแผลไฟลวกเล็กๆ บนมือของนางแวบหนึ่ง ต่อมาก็หยิบผ้าเช็ดหน้าหมาดที้พาดอยู่ตรงขอบอ่างล้างหน้าขึ้นมา เช็ดฝุ่นสกปรกที้หลงเหลืออยู่บนใบหน้าของนางออก

จริงๆ แล้วที้เขาตอบรับคำเชื้อเชิญของเจ้าเมืองม่งหน้าไปยังร้าน

เขียนเจริญในคำคืบนี้ก็เพราะว่ามีเบาะแสเกี่ยวกับหลักฐานที่โจวเป่าผิงได้เหลือทิ้งเอาไว้

เขาได้สั่งให้กองรักษาลับแฝงตัวเข้าไปในหลังโจวตั้งแต่เมื่อหลายวันก่อนหน้านั้นแล้วเพื่อตรวจสอบคดีการตายอย่างกะทันหันของโจวเป่าผิง ทั้งยังได้ซื้อสรุปมาอีกด้วย

เนื่องจากโจวเป่าผิงได้หลักฐานการปั่นราคาการซื้อขายสินค้าและแจ้งจังกอบเท็จของกองการค้าทางทะเลในหลังโจวมาถึงได้ถูกคนฆ่าปิดปากอย่างไม่มีข้อสงสัย ซ้ำร้ายยังถูกป้ายสีด้วยสาเหตุการตายที่น่าเกลียดอย่างการเที่ยวหญิงคณิกา เสพสำราญอย่างไร้ขอบเขตเช่นนี้อีก

ทว่าการที่โจวเป่าผิงสามารถขึ้นมาเป็นคนที่ฮ้องเต้ไว้ใจให้ความสำคัญได้ก็แสดงว่าเขาเป็นคนฉลาดเฉลียวมีไหวพริบปฏิภาณมาก เมื่อรู้ว่ตนเองยากจะเอาตัวรอดได้ เขาจึงแอบเก็บซ่อนหลักฐานเอาไว้ก่อนล่วงหน้าแล้ว

ในช่วงระหว่างที่เขารับตำแหน่งเป็นผู้ตรวจการกองการค้าทางทะเลที่หลังโจว เขามักจะไปไหนมาไหนเพียงลำพัง คบค้าสมาคมกับผู้อื่นน้อยครั้งยิ่ง แน่แน่นอนว่าในอาณาเขตของสกุลซู่เช่นนี้ย่อมไม่มีผู้ใดกล้าผูกมิตรกับเขาเช่นกัน

องครักษ์ลับแฝงตัวเข้ามาสืบสวนอยู่ในหลังโจวหลายวันก็พบว่าสิ่งเดียวที่เรียกได้ว่าเป็นงานอดิเรกของเขาก็คือการไปฟังดนตรีหาความสำราญที่เรือสำราญหนึ่งร้อยแปดสิบลำบนแม่น้ำหลังอวี่ เขาแวะไปเยือนหลายร้าน แต่ว่าร้านที่เขาไปบ่อยที่สุดก็คือร้านมู่ซุนซึ่งมีชื่อเสียงทัดเทียมกับร้านเขียนเจริญ

ทว่าหญิงสาวสองสามนางในร้านมุขุมที่โจวเป่าผิงเรียกตัวบ่อยๆ กลับกลายเป็นหลักฐานและสิ่งเสริมความน่าเชื่อถือให้แก่สาเหตุการตาย อันเหลวไหลไร้สาระของการเที่ยวหญิงคนึกา เสพสำราญอย่าง ไม่บันยะบันยังของเขา

จากการตรวจสอบขององค์กรลับ กองการค้าทางทะเลคงจะ กุมตัวโจวเป่าผิงเอาไว้ทันทีที่รู้ว่าเขาได้หลักฐานมาอยู่ในมือ ไม่รู้ว่าเขา ต้องประสบชะตากรรมเช่นไรบ้าง แต่อย่างไรโจวเป่าผิงก็ไม่ยอมปริปาก กองการค้าทางทะเลเห็นว่าล้วงความลับจากปากเขาไม่ได้จึงจัดการ กับเขาเสีย หลังจากนั้นสืบสาวไปตามคนที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้อง กับเขาในยามปกติ จนไปเจอพวกหญิงสาวจากร้านมุขุม

หญิงสาวเหล่านั้นไม่รู้เรื่องราวอันใดเลยแม้แต่กระผีก็นั้น พวกนาง กล่าวว่ปากติได้เท่าโจวเรียกตัวพวกนางมาก็เพื่อฟังดนตรีบรรเลง คลายเครียดเท่านั้น ไม่เคยเล่าเรื่องของตนเองให้ฟังเลยสักครั้ง

แต่ในฐานะคนที่พบปะกับโจวเป่าผิงค่อนข้างมาก กองการค้า ทางทะเลย่อมไม่มีทางปล่อยพวกนางไปง่ายๆ แน่นอน หลังจากทรมาน ให้รับสารภาพไม่ได้ผลก็สังหารพวกนางทิ้งทันที จากนั้นนำศพไปกองรวม กับโจวเป่าผิง สร้างสถานการณ์ปลอมๆ ว่าเขาเที่ยวหญิงคนึกาจนตาย กะทันหัน

พอถึงตรงนี้ก็ไม่มีเบาะแสของหลักฐานที่โจวเป่าผิงเก็บซ่อนเอาไว้อีก องค์กรลับสืบเสาะอยู่หลายวันก็ยังไม่พบเงื่อนงำ สกิลชุดเองก็ยังไม่มีความคืบหน้าเช่นเดียวกัน

จนกระทั่งพวกเจียงชวีเดินทางเข้าสู่หลังโจว อยู่ๆ ก็มีคนแอบติดต่อกององค์กรลับอย่างลับๆ บอกว่าได้เท่าโจวได้มอบของให้ตนเองเก็บรักษาไว้

แต่นางได้รับการไหว้วานจากใต้เท้าโจวว่าจะต้องมอบให้คนที่ฮ่องเต๋ส่งมาด้วยมือของตนเองเท่านั้น

คนที่ติดต่อกับองค์กรลับอย่างลับๆ ก็คือสาวใช้เล็กๆ ที่ไม่โดดเด่น สะดุดตาในร้านมู่ซุนคนหนึ่ง มีนามว่าชีวเยวี่

ในปีที่เกิดปัญหาข้าวของแพงผู้คนอดอยาก โจวเป่าผิงได้เมตตาช่วยชีวิตนางเอาไว้ นางจึงทำงานให้โจวเป่าผิงด้วยความจงรักภักดีมาตลอด

สามเดือนก่อนหน้าที่โจวเป่าผิงจะถูกโยกย้ายไปรับตำแหน่งที่กองการค้าทางทะเลในหลังโจว นางก็ได้เดินทางมาที่หลังโจวเพียงลำพัง หางานเป็นสาวใช้คอยหุงหาอาหารอยู่ที่ร้านมู่ซุนเป็นการล่วงหน้า

ชีวเยวี่มีใบหน้าธรรมดาไม่มีความน่าสนใจ เห็นผ่านตาก็น่าสามารถลืมเลือนได้ทันที ปกตินางเอาแต่ตั้งอกตั้งใจทำงานไม่พูดไม่หือไม่อือ ไร้ตัวตนเป็นที่สุด

ยามโจวเป่าผิงมาที่ร้านมู่ซุนเพื่อเรียกหญิงคนिकाเข้าไปขับร้องบรรเลงเพลง ชิวเยวี่ก็ได้ปรนนิบัติยกน้ำชาเข้าไปในห้องหลายครั้ง แต่เพราะนางไร้ตัวตนมากเกินไป ไม่ว่าสกุลซุนหรือองค์กรลับ ตอนสืบเรื่องราวต่างก็มองข้ามนางไปทั้งสิ้น

แต่เพราะเกิดเรื่องโจวเป่าผิงขึ้น จึงสูญเสียหญิงคนิกาตัวเด่นไปหลายคนติดๆ กันรวดเดียว กอปรกับกองการค้าทางทะเลมักจะมาสืบหาตัวคนแทบไม่เว้นแต่ละวัน ระยะนี้กิจการของร้านมู่ซุนจึงย่ำแย่ยิ่ง ทำให้ต้องส่งตัวสาวใช้กลุ่มใหญ่ซึ่งชีวเยวี่ก็รวมอยู่ในนั้นด้วยออกไป

ชีวเยวี่จดจำคำสั่งเสียของผู้เป็นนายเอาไว้ในใจเสมอมา ต้องรอจนกว่าที่คนของฮ่องเต๋ส่งมาปรากฏตัวขึ้นถึงจะมอบหลักฐานให้ได้ เพื่อป้องกันมิให้ถูกใครสังเกตเห็นว่านางมีพฤติกรรมน่าสงสัย นางจึงมิได้

เคลื่อนไหวบ่มบ่ม แต่กลับหางานทำในร้านเขียนเจียวนเหมือนกับสาวใช้ส่วนใหญ่คนอื่นๆ

วันนี้เจียงชวีตอบรับคำเชิญไปยังร้านเขียนเจียวนก็เพื่อไปพบแม่นางชิวเยวี่ผู้นี้ด้วยตนเอง

แต่ว่าคงเป็นเพราะการที่ชิวเยวี่เป็นฝ่ายติดต่องค์ภักษ์ลับก่อนในคราวนี้เผยพิรุณออกไป คืบนี้หลังจากเจียงชวีเข้ามาในร้านเขียนเจียวนแล้ว เขายังไม่ทันได้พบหน้านาง สกุลชู่ก็รู้สึกได้ถึงความผิดปกติเสียก่อน จึงส่งคนมา หมายถึงจับตัวนางไป

ทว่าบนเรือมืองค์ภักษ์ลับอยู่ไม่น้อย ผู้มาเยือนจับตัวชิวเยวี่ไป แต่กลับไม่สามารถพานางออกไปได้อย่างราบรื่น ด้วยอารามริบร้อน จึงจับนางโยนลงในห้องใต้ท้องเรือ หลังจากนั้นก็ราดน้ำมันจุดไฟเผาบริเวณโดยรอบ

ฤดูนี้อากาศแห้งติดไฟง่าย กอปรกับลมบนผิวน้ำพัดพาให้เพลิงลุกลามกระจายไปได้ง่ายตายที่สุด ปีบให้พวกเจียงชวีต้องหนีออกมาจากเรือสำราญก่อนชั่วคราว

ผู้มาเยือนคงคิดว่าถ้าหากเพลิงมอดดับแล้วชิวเยวี่ยังไม่ถูกไฟคลอกตาย พวกเขาค่อยมาจับตัวไปอีกครั้งก็จะเป็นการดีที่สุด แต่หากคนตายไปแล้ว เกรงว่าพวกเจียงชวีเองก็คงยากจะหาหลักฐานเจอเช่นกัน

การกระทำเช่นนี้ประสบผลสำเร็จจริงๆ พอร้านเขียนเจียวนเกิดเพลิงไหม้ขึ้นมาอย่างไม่มีสาเหตุ เจียงชวีกับซู่จิ้งหรานก็ไม่มีหนทางอื่น จำเป็นต้องล่าถอยกลับมาก่อนชั่วคราว

องค์ภักษ์ได้จับตัวผู้มาเยือนเอาไว้ในขณะที่เขาคิดจะฉวยจังหวะโกลาหลร่นวายนหนีออกจากเรือสำราญไป แต่ว่าผู้มาเยือนล้วนเป็น

หน่วยกล้าตาย เจียงซียังไม่ทันได้ชักใช้ไล่ถามคนพวกนั้นก็กัทยาพิษฆ่าตัวตายไปเสียก่อน สิ่งเดียวที่สามารถมั่นใจได้ในตอนนั้นก็คือพวกเขายังไม่ทันได้พาตัวชีวิตวัยเยาว์ไปด้วย

เมื่อเห็นว่าเพลิงบนเรือมอดดับสนิทแล้วแต่ก็ยังหาตัวชีวิตวัยเยาว์ไม่พบที่แรกเจียงซีก็ไม่คิดจะรังตัวอยู่อีกต่อไป แต่นึกไม่ถึงว่ากลับเกิดเรื่องหมิงถานแทรกขึ้นมา...ชายาตัวน้อยของเขาถึงกับขึ้นไปบนเรือสำราญด้วยตนเองเพื่อจะไปช่วยเหลือเขา

จริงๆ แล้วในยามที่เกิดเพลิงไหม้ในสมอของเขาก็มีเสี้ยวพริบตาหนึ่งที่คิดว่าละครกลางแม่น้ำของหลิงโจวเป็นสิ่งที่เลื่องชื่อยิ่ง ค็นี่ฮูหยินท่านเจ้าเมืองอาจจะเชิญพระชายาของเขาไปร่วมรับชม เช่นนั้นนางอาจจะเห็นก็ได้ว่ามีเพลิงไหม้บนเรือสำราญที่อยู่ห่างไกลออกไป

แต่ว่าเขาก็คิดเช่นนั้นเพียงแค่ว่าเสี้ยวพริบตาเดียวเท่านั้น เห็นแล้วอย่างไรเล่า รู้แล้วอย่างไรเล่า แต่โรมานาก็ฉลาดเฉลียวมีไหวพริบอยู่ไม่น้อย คงไม่ถึงขั้นคิดว่าเขาจะตกที่นั่งลำบากเพราะเรื่องแค่นี้

ดังนั้นตอนเขาได้ยื่นองครักษ์ับมารายงานว่าพระชายาขึ้นไปบนเรือสำราญเพื่อช่วยเหลือเขา เขาจึงตกตะลึงจึงลงไปช่วยเหลือ หลังจากได้สติกลับคืนมา เสี้ยวพริบตาหนึ่งเขารู้สึกว่าช่างเหลวไหลไร้สาระ อีกเสี้ยวพริบตาก็มีความตื่นตันใจอย่างยากจะพรรณนาออกมาเป็นถ้อยคำได้

หมิงถานรู้สึกว่าเขาเห็นดเห็นน้อยเมื่อยลฝ่ามือเสื้อเกินราวกับนอนหลับไปนานแสนนาน เมื่อนางค่อยๆ ลืมตาขึ้นก็เห็นเพียงนอกห้องที่มีดสนิท ภายในห้องเองก็เริ่มจุดโคมไฟแล้ว

เจียงซีนั่งอ่านหนังสืออยู่บนตั่งซึ่งอยู่ห่างออกไปไม่ไกล

เมื่อได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวบนเตียง เขาก็เงยหน้าขึ้นมา วาง
ม้วนหนังสือในมือลง ก่อนลุกขึ้นเดินไปยังข้างเตียง

"ตื่นแล้วหรือ"

หมิงถานพยักหน้า อยากจะลุกขึ้นนั่ง

เจียงชวีช่วยประคองนาง ต่อมาก็จับหมอนตักขึ้นให้นางได้เอนพิง
ส่วนตนเองก็สะบัดชายเสื้อออกแล้วถือโอกาสนั่งลงที่ขอบเตียงเช่นกัน

"รู้สึกเช่นไรบ้าง" เขาเอ่ยถามเสียงอบอุ่น

"ไม่เป็นไรเจ้าคะ สามีเล่า ได้รับบาดเจ็บหรือไม่"

"ข้าตึงเปยอ่องไม่เป็นไร เจ้าต่างหาก กลับไปหนึ่งวันหนึ่งคืนเต็มๆ
ต้องเชิญท่านหมอมาดูอาการอีกรอบหรือไม่"

หมิงถานชะงักไปชั่วครู่ "หนึ่งวันหนึ่งคืน?"

นางคิดว่ากลับไปแค่ไม่กี่ชั่วโมงเสียอีก

เช่นนั้นเรื่องไฟไหม้เรือสำราญก็เกิดขึ้นเมื่อวานนะสิ

นางรีบเอ่ยถามเรื่องเมื่อคืนอีกสองสามประโยค เมื่อนึกขึ้นมาได้ว่า
เมื่อคืนเจียงชวียังต้องขึ้นไปช่วยนางบนเรืออีก นางก็ถามไถ่อย่าง
ระมัดระวังว่า "จริงสิสามี เมื่อคืนข้าขึ้นไปบนเรือสำราญ คงมิได้สร้างปัญหา
ให้สามีกระมัง อีกอย่างเมื่อคืนข้ากับอวิน^๑ก็ช่วยแม่นางคนหนึ่งมาจาก
ห้องใต้ท้องเรือ นางถูกคนจับมัดเอาไว้^๒ไม่รู้ว่าจะเกิดอันตรายขึ้น นางยังมีชีวิตอยู่
หรือไม่"

"ยังมีชีวิตอยู่ นางคือคนที่พวกข้ากำลังตามหาพอดี พระชายามีได้
สร้างปัญหาแต่อย่างใด แต่กลับกลายเป็นช่วยพวกข้าไว้แทนเสียอีก"

หมิงถานประหลาดใจอยู่นิดๆ "สามีกำลังตามหาคน? จริงหรือ แล้ว
เหตุใดสามีต้องตามหานางด้วยเล่า"

อันที่จริงนางแค่อ่อยถามไปเรื่อยเปื่อยเท่านั้นเอง พอถามจบก็รู้สึก ว่าพาลังปากพูดจาไม่เหมาะสมไป นางจึงจะล่ำลือลัทธิเบี่ยงประเด็น อยากจะกลบเกลื่อนเรื่องนี้ให้ผ่านพ้นไป

แต่ไม่คาดคิดว่าเจียงชวี่กลับเป็นฝ่ายวกเข้าหัวข้อสนทนาเดิม เขาเล่าเรื่องราวทุกอย่าง รวมไปถึงเรื่องที่ว่าเขากับซู่จิ้งหฺรามาที่หลังโจว เพื่อสะสางภารกิจอันใดกันแน่ให้นางฟังทั้งหมดรอบหนึ่งอย่างมีน้ำอด น้ำทน รายละเอียดยังครอบคลุมไปถึงเรื่องต่างๆ มากมายในราชสำนัก อีกด้วย

เรื่องราวของข่าวสารในถ้อยคำเหล่านี้มีมากเกินไป หมิงถานจึงจำเป็นต้องไปครุ่นใหญ่ๆ มิอาจทำความเข้าใจได้ในทันทีทันใด

กระทั่งนางข่มกั้นความแตกตื่นในใจลงแล้วค่อยๆ ซึมซับทำความเข้าใจเรื่องราวเหล่านั้นอย่างช้าๆ เสร็จแล้วนางก็จิกมุ่มผ้าห่มแน่น อดไม่ไหว อ่อยถามขึ้นเสียงแผ่วเบาด้วยความลังเลใจว่า "สามี สตรีในแคว้นเรามีอาจ ก้าวถ่างงานในราชสำนัก ท่านพูดเรื่องพวกนี้กับข้า..."

"ข้าตั้งเปย์ต้องเป็นคนบอกกับเจ้า ไม่ใช่เจ้าแอบฟังเสียหน่อย" เจียงชวี่ตัดบท "อีกอย่างการที่ห้ามมิให้สตรีก้าวถ่างงานในราชสำนักนั้น ที่ผ่านๆ มาล้วนเอาไว้ใช้กับพวกโง่เขลาไม่มีความคิดเป็นของตนเอง ต่อไป เจ้าไม่จำเป็นต้องจงใจหลบเลี่ยง เจ้าเป็นพระชายา ออกความเห็นสัก สองสามประโยคก็ไม่ใช่ไรหรอก ถ้าหากความคิดเห็นมีประโยชน์ ข้า ตั้งเปย์ต้องก็จะรับฟังไว้ แต่ถ้าเป็นคำพูดยุยงเสียมสอล แล้วข้าตั้งเปย์ต้อง ถูกเจ้าบังการครอบงำ เช่นนั้นก็หมายความว่าข้าผู้นี้ไม่มีความสามารถในการแยกแยะถูกผิด เกี่ยวกับอันใดกับเจ้าตรงไหน"

หมิงถานจ้องมองเขาอย่างตะลึงอึ้งงัน

คำพูดของเขาในวันนี้อยู่นอกเหนือการอบรมสอนสั่งที่นางเคยได้รับมา ตั้งแต่เมื่อก่อน ทว่าฟังแล้วก็ดูเหมือนจะพอมีเหตุผลอยู่บ้าง

"คิดอันใดอยู่หรือ"

หมีงถานส่ายศีรษะ "วันนี้สามีพูดเยอะเหลือเกิน"

"..."

หมีงถานรีบร้อนแก้ตัว "ข้าไม่ได้หาว่าสามีพูดมากนะเจ้าคะ แต่เพราะทุกที่สามีพูดน้อยกว่านี้ ถ้อยคำที่สามีพูดในวันนี้มากกว่าในยามปกติของหนึ่งเดือนรวมกันเสียอีก"

โธ่เอ๊ย ยิ่งแก้ยิ่งแย่

หมีงถานพูดจาสับสนวุ่นววน ขณะที่ไม่รู้ว่าจะควรแก้ไขเช่นไรนั้น เจียงซวี่พลันเปิดปากเอ่ยขึ้นว่า "มีเรื่องหนึ่งที่ข้าตั้งเปย์ต้องอยากถามเจ้า"

"เรื่องใดหรือ"

"เหตุใดเจ้าต้องขึ้นไปบนเรือสำราญด้วย"

เขาคุ่นคิดมาตั้งแต่เมื่อคืนจนกระทั่งถึงวันนี้ สุดท้ายก็พอจะเข้าใจว่าเหตุใดนางถึงคิดว่าเขาจะไม่สามารถเอาตัวรอดจากภยันตรายได้อย่างแคล้วคลาดปลอดภัย นั่นเป็นเพราะนางคิดว่าสกุลซู่ตั้งตัวเป็นเจ้าของแผ่นดินที่หลังโจว มีอำนาจมากมายล้นฟ้า เหตุการณ์นี้สกุลซู่จึงใจวางแผนเล่นงานเขา

แต่ว่าจากความเข้าใจของเขา ต่อให้เขาเกิดเรื่องอันใดขึ้นจริงๆ พระชายาก็ไม่ควรจะหุนหันพลันแล่นเช่นนี้ถึงจะถูกต้อง

ถ้าหากสกุลซู่สามารถเอาชีวิตรอดจากบนเรือสำราญได้ นางขึ้นไปก็เท่ากับรันทาที่ตายเปล่าๆ นางฉลาดเฉลียวมาตั้งแต่ไหนแต่ไร คงไม่ถึงขั้นไม่เข้าใจแม้แต่เรื่องแค่นี้กระมัง อีกทั้งนางก็รักตัวกลัวตายมาตลอด

เหตุใดต้องทำเช่นนี้ด้วยเล่า

จริงๆ แล้วในใจของเขาก็พอจะมีคำตอบอยู่เลือนราง แต่ไม่รู้ เพราะเหตุใดถึงยังคิดจะถามนางกับปากตนเองอีก พอถามจบ เขาก็เอาแต่จืดจ๋องนางอยู่อย่างนั้น แววดาสงบเยือกเย็นทว่าเปิดเผยตรงไปตรงมา

หมิงถานสบสายตากับเขาอย่างอึ้งๆ อยู่พักหนึ่ง ทันใดนั้นก็เบนสายตาออกด้วยความอึดอัดขัดเขินเล็กน้อย

นางจิกมุมผ้าห่ม ใบหูเริ่มร้อนผ่าวอย่างไม่มีสาเหตุ

ยามนี้พอได้สติแจ่มชัดแล้ว นางก็รู้สึกว่เมื่อคืนตนเองช่างโง่เขลาจนเกินควบคุม แต่ว่ายามนั้นนางก็คิดแต่จะทำเช่นนั้น คิดแค่ว่าหากเกิดเรื่องขึ้นกับสามีนางก็ไม่อยากจะมีชีวิตอยู่เพียงลำพังต่อไปอีก นางเองก็ไม่รู้ว่าเกิดอันใดขึ้นเหมือนกัน บางทีอาจเพราะนางถูกวางยาก็เป็นได้ เหตุใดถึงต้องเอาแต่ถามนางด้วยเล่า!

"ชะ... ข้าดูเหมือนจะเวียนหัวนิดหน่อย ยังอยากนอนอีกสักครู..."

ลุ่มเสียงของนางแผ่วเบา ยิ่ง นางดึงผ้าห่มขึ้นมาอย่างรวดเร็ว ก่อนจะมุดตัวเข้าไปทั้งร่าง กระทั่งศีรษะน้อยๆ ก็ยังคลุ้มปิตมิดแน่นหนา นอกจากนั้นยังพลิกตัวเข้าด้านใน เขยิบเข้าไปตรงมุมเตียงที่ละนิดๆ

ค่าคืนยามคิมหันต์ฤดูที่หลังใจไม่ค่อยเหมือนกับเมืองหลวงสักเท่าไร ลมราตรีขึ้นและ ข้ายังเจือด้วยไอร้อนที่ยังไม่เลือนหายจากตอนกลางวัน ในเมื่อหมิงถานไม่ยอมตอบ เจียงชวี่เองก็มีได้ฝืนใจนาง เขายืนอยู่ครู่หนึ่ง แล้วเดินออกจากห้องชั้นในไปอย่างเงียบเชียบ

เขาเดินตรงออกไปจนถึงนอกเรือน ก่อนจะหยุดยืนเอามือโพล่หลังนั่งอยู่บนขั้นบันได ไม่รู้เช่นกันว่ากำลังครุ่นคิดสิ่งใดอยู่

ส่วนหมิงถานนั้นซุกอยู่ในผ้าห่มทำตัวนิ่งเงียบประหนึ่งนกกระทา
ขลาดกลัว ในสมองของนางก็สับสนว่ารุ่นมากดูเดียวกัน ยิ่งไปกว่านั้น
ยังเกิดความหวาดหวั่นลนลานจากความงุนงงสับสนอีกด้วย

นางรู้ว่าตลอดเวลาที่ผ่านมานางชื่นชอบสามีมาก แต่สิ่งที่นางชอบ
ควรจะเป็นสามีของนาง...ที่มีรูปโฉม สุภาพ ความประพฤติดี และความ
ความสามารถโดดเด่นล้ำเลิศเหนือผู้ใดต่างหาก

สิ่งที่เรียกว่าความรักใคร่ชื่นชอบล้วนสร้างขึ้นบนเงื่อนไขว่าบุรุษผู้นี้
เป็นสามีของนาง

ถ้าหากไม่เกิดเหตุพลิกผัน นางไม่ได้รับสมรสพระราชทาน สามี
ของนางเปลี่ยนเป็นเหลียงจื่อเซวียนหรือว่าซู่จิ้งหฺรานแทน นางก็คงจะชอบ
คงจะอยู่ร่วมกับเขาด้วยความสัตย์ซื่อจริงใจเช่นเดียวกัน สตรีออกเรือนไป
ก็ต้องเชื่อฟังสามี ร่วมแรงร่วมใจกัน มีอันใดไม่ถูกต้องกัน

แต่ก่อนนางคิดเช่นนั้นมาตลอด

ทว่าตอนนี้นางเริ่มไม่แน่ใจเสียแล้ว

ไม่ว่าสามีของนางจะเป็นใคร พอถึงยามคับขันนางก็คงจะยอม
เสี่ยงชีวิตเพื่อช่วยเขา ไม่อยากมีชีวิตอยู่เพียงลำพังต่อไปอยู่ดีหรือ

นางพลิกกายตะแคงข้าง มุมผ้าห่มที่ถูกจิกแน่นไว้บนมือกลายเป็นสภาพ
เป็นก้อนกลมยุบย่นไปแล้ว นางเบิกตาโพล่ง มีอาจข่มตาหลับ เบื้องหน้า
ปรากฏภาพในวันวานเมื่อครั้งที่ได้อยู่ร่วมกันกับสามีขึ้นมาที่ละฉาก
ที่ละตอนอย่างมีอาจห้ามได้

เขามักจะพูดน้อยเสมอ เครื่องขมิ้นสุ่ม เย็นชาเฉยเมย บางครั้งยัง
แสดงความรำคาญใจอย่างชัดเจนออกมาอีกด้วย แต่กับนางแล้วเขา
อ่อนโยนเสมอมา โอบอ้อมอารีต่อนางครั้งแล้วครั้งเล่า ยอมอ่อนข้อให้

ครั้งแล้วครั้งเล่า...

ไม่รู้ว่านี่ถึงเรื่องใดขึ้นมา จู่ๆ ศีรษะเล็กๆ ของนางก็ไพล่พรวดออกมาจากผ้าห่ม นางพลิกร่างหนึ่งที่ มุมปากยกขึ้นสูงอย่างไม่รู้สีกตัว ในใจทั้งสับสนทั้งหวนล้า

ผ่านไปครู่ใหญ่ นางก็เอื้อมศีรษะออกไปนอกขอบเตียง ตะโกนหยั่งเชิงไปทางด้านนอกว่า "สามี? อาถรรพ์หนีแล้ว"

ด้านนอกมีเสียง "อืม" ดังขึ้น ไม่นานนักเสียงขี้อึกก็พาบารับใช้ที่นำอาหารวางมือตึกมาส่งเดินเข้ามาในห้องพร้อมกัน

ราตรีที่แสนดงามเย็นนี้จะปล่อยให้สูญเปล่ามิได้

หญิงหรรณเดินทอดน่องพิศชมจันทร์อย่างเอื้อระเหยลอยชาย เขาเดินหาจนเจอที่ลับตาห่างไกลผู้คนแห่งหนึ่ง ขณะกำลังจะเป่าขลุ่ยใต้แสงจันทร์ ก็พลันเห็นอวีนีนั่งเอนพิงอยู่บนชายคาซึ่งอยู่ห่างออกไปไม่ไกล กำลังแตะน่องไก่ออย่างชวนให้เสียบรรยากาศยิ่งนัก เขาจึงอดตะโกนเรียกมิได้ "แม่นางอวีนี"

"คุณชายรองสกุลชู"

หญิงหรรณพยักหน้า ก่อนจะทะยานร่างขึ้นไปบนชายคา

"คุณชายรองสกุลชู ท่านเป็นวรยุทธ์ด้วยหรือ" อวีนีอ้อประหลาดใจอยู่บ้างเล็กน้อย ตลอดเวลาที่เดินทางร่วมกันมา นางดูไม่ออกเลยสักนิดว่าคนผู้นี้เคยเรียนวรยุทธ์มาด้วย

"พอได้บ้างนิดหน่อย" หญิงหรรณแยมยิ้ม ปิดฝุ่บนบนเศษกระเบื่องให้สะอาด เลิกชายชุดคลุมออกแล้วหย่อนตัวลงนั่ง

หญิงหรรณกล่าวเช่นนั้นหาใช่อ่อนน้อมถ่อมตนไม่ ดูจากวิชาตัวเบา

ของเขาแล้ว อวินนี่เองก็ดูออกว่ากำลังภายในของเขามีได้แกร่งกล้า คงจะ
อยู่แค่ในระดับที่สามารถปกป้องตนเองได้ธรรมดาๆ เท่านั้น

นางเพ็งจะแทะน่องไ้ไปได้ครั้งเดียว ทันใดนั้นก็รู้สึกกระดากใจ
ที่จะแทะกินต่อไปคนเดียว แต่ว่านางกำลังกินอย่างเอร็ดอร่อย นาง
ไม่อยากจะหยุดกินตอนนี้ หลังจากขบคิดอยู่ชั่วครู่ สุดท้ายนางก็หยิบ
น่องไ้ที่ห่อด้วยกระดาษน้ำมันออกมาจากในอกเสื้อแล้วยื่นออกไปให้เขา
"ให้ คุณชายรองสกุลชู เชิญท่านกินเถิด"

คุณชายรองสกุลชูหลุบตาลลง พลันระบายรอยยิ้มออกมา "เช่นนั้นก็
ขอบคุณแม่นางอวินมาก"

เขารูปลิ้มหล่อเหลาหมดจด ยามคลี่ยิ้มยิ่งชวนให้คนรู้สึกอบอุ่น
อิมเมรากับอาบสายลมวสันต์ อวินนี่จึงหันไปชั่วขณะ นางรีบร้อนชักมือ
กลับ กัดแทะน่องไ้ต่อไป ทว่าการเคลื่อนไหวกลับส่ำรวมนั้นกว่าเดิม
ไม่น้อยอย่างมีอาจหำ

"นี่คือไ้กรมซาของหลิงโจว?" ชูจึงหรรณดมกลืนเบาๆ แล้วเอ่ยถาม
ขึ้น

อวินนี่พยักหน้า "ข้าเจอร้านที่ขายดีที่สุุดร้านหนึ่ง เห็นว่าขายมา
สามรัชศกแล้ว ทุกวันพอถึงยามสาม ร้านก็จะเริ่มจุเตา แต่ละวันต้อง
ขายหลายสิบเตา กลิ่นหอมของใบชาเข้มข้นยิ่ง คุณชายรองสกุลชูลองชิม
ดูสิ"

ชูจึงหรรณอยากจะลองชิมดูยิ่งนัก เพียงแต่การใช้มือเปล่าจิกกิน
อาหารเช่นนี้ช่างทำให้เขาลำบากใจเหลือเกิน เขานิ่งคิดอยู่สักพัก
จากนั้นก็เอ่ยเสียงอ่อนว่า "ผู้แซ่ชูเพ็งจะกินอาหารว่างมีอดิกมา รอกลับไป
ถึงห้องแล้วจะต้องลิ้มชิมรสให้เต็มที่แน่นอน"

อวินอีพยักหน้าเบาๆ มิได้เอ่ยอันใด

"จริงสิ ผู้แซ่ซู่มีคำถามหนึ่งอยากรจะขอคำชี้แจงจากแม่นางอวินมานานแล้ว เหตุใดแม่นางอวินถึงได้ชอบกินไก่อ่างถึงเพียงนี้เล่า" ซู่จิ่งหฺวานถามขึ้นด้วยความอยากรู้อยากเห็นเล็กน้อย

อวินอีฉงน "ก็ไก่อ่างอร่อยนี่นา ยิ่งไปกว่านั้นข้าก็ไม่ได้ชอบกินแค่ไก่อ่างเสียหน่อย เป็ดย่าง ห่านย่างข้าก็ชอบกินเหมือนกัน อาหารอร่อยๆ ข้าชอบกินหมดนั่นล่ะ"

ซู่จิ่งหฺวานแยมยิ้มออกมาอีกครั้ง

อวินอีหลุบตาลง กัดไปสองสามครั้งก็เหลือน่องไก่แค่เพียงครึ่งน่องเท่านั้น นางเอ่ยด้วยเสียงลุ่มๆ "องครักษ์จีนอวินไว้บิดามารดา ทุกคนต่างก็กินแกงกันทั้งนั้น อาจเพราะตอนเด็กๆ เคยอดอยากมากะมัง แต่ว่าข้าก็จำไม่ได้แล้วละ"

ไต้ยินดังนั้น มุมปากของซู่จิ่งหฺวานก็ค้างแข็งไปเล็กน้อย "ขออภัยด้วยผู้แซ่ซู่ล่วงเกินแล้ว"

"องครักษ์จีนอวินไว้บิดามารดาเป็นเรื่องจริง การที่จดจำเรื่องสมัยเยาว์วัยไม่ได้แล้วก็ถือว่าเป็นเรื่องดี คุณชายรองสกุลซู่ไม่จำเป็นต้องรู้สึกผิดหรอก"

"แม่นางอวินมีจิตใจที่ปล่อยวางได้เช่นนี้ช่างล้ำค่ายิ่ง"

"คุณชายรองสกุลซู่ บัณฑิตอย่างพวกท่านเป็นเช่นนี้กันหมดเลยหรือ" อวินอีรู้สึกรู้สิดัดไม่เป็นธรรมชาติไปทั่วทั้งกาย "หรือว่ามีแต่คนที่สอบัติตำแหน่งทันฮวาถึงจะเป็นเช่นนี้"

" 'เช่นนี้' คือ...อย่างไรหรือ"

"ก็คือ...ชอบเอ่ยชมผู้อื่น" อวินอีเกาจมูก "มักจะพูดจาระวังความรู้สึก

ของคนรอบข้างอยู่เสมอ" ทั้งที่เป็นสหายรักกัน แต่กลับไม่เหมือนนายท่าน
ที่ขบถสั่งให้นางใส่หัวไปบ้าง สั่งให้ถือศีลระเข้ามาพบบ้างอยู่เรื่อย

ซูจิงหรานยิ้มแ้มด้วยท่าทางเรียบเฉยเป็นที่สุด "คนเราแค่มชีวิต
อยู่บนโลกนี้ก็มีเรื่องยากลำบากมากพออยู่แล้ว สร้างปัญหาให้ผู้อื่น
น้อยลงหน่อยจะเป็นการดีที่สุด จริงๆ แล้วตอนเยาว์วัยผู้แซ่ซูยังไม่วัประสี
ประสา เมื่อครั้งเข้าเรียนในสำนักศึกษาก็เคยพูดจาทำร้ายจิตใจสหาย แต่
กลับไม่รู้ว่ตอนเด็กๆ เขาไม่เคยได้รับความสนใจจากคนในครอบครัว
ชีวิตกระเสือกกระสนดิ้นรนมีสารพัดปัญหา แคพูดต่อว่าไม่กี่ประโยค
ก็เกือบจะทำให้เขาคิดสั้นแล้ว ความโหดร้ายทารุณจากความรู้อูเท่า
ไม่ถึงการนั้นทำร้ายคนได้มากที่สุด เพราะเคยทำผิดพลาดมาก่อน หลังจาก
สำนึกตัวได้แล้วผู้แซ่ซูก็พอจะรู้จักทำตัวนุ่มนวลขึ้นบ้างไม่มากนักอย"

อวินอพิยกหน้าคล้ายกับเข้าใจแต่ก็เหมือนไม่เข้าใจอยู่ในที่

ซูจิงหรานแหงนมองแสงจันทร์รา จู่ๆ ก็พลันเกิดความคิดขึ้นมาในใจ
"แม่นางอวินอยากฟังเพลงหรือไม่" เขาหลับขลุ่ยหยกอย่างแผ่วเบา
"ได้"

ซูจิงหรานลุกขึ้น ร่างกายสูงเพรียวยื่นสะอิดสะอองอยู่ภายใต้จันทร์รา
เขาเกิดอารมณ์คึกคักเป่าเพลง 'จันทร์ราเหนือแม่น้ำซีเจียง' ขึ้นมาอย่าง
ลั่นไหลปานเมฆาเคลื่อนคล้อยสายธารรินไหล

ครั้นบทเพลงเนียบยาวจบลง ซูจิงหรานก็ลดขลุ่ยหยกลงอย่างเชื่องช้า
"เพลง 'จันทร์ราเหนือแม่น้ำซีเจียง' บทนี้แบ่งออกเป็นสามช่วง ช่วงแรก..."

ซูจิงหรานหันหน้ากลับไปก็พบว่าอวินอกำลังหลับหง

"แม่นางอวิน?"

ศีระของอวินอคะมำลงไปอย่างแรงหนึ่งที จากนั้นก็ล้มตาศื้นมา

อย่างมีนัย ช้ำยังเซ็ดน้ำลายที่อาจจะหลงเหลืออยู่ตรงมุมปากออกตาม จิตได้สำนึก "อ้อ สามช่วง สามช่วง"

บทเพลงนี้ชวนให้หลับดีจริงๆ นางอยากจะทำใจฟังดีๆ แต่ว่าช่าง น่าเบื่อหน่ายเหลือเกิน นางฟังไปได้แค่ครึ่งค่อนก็ง่วงจนทนไม่ไหว งานอดิเรกของบัณฑิตอย่างพวกเขาช่างอัศจรรย์ดีแท้

"'จันทราเหนือแม่น้ำชีเจียง' เพลงนี้เป่าได้ไพเราะเหลือเกิน ช่วงต้น เร็วไวพลิ้วแผ่ว ประหนึ่งจันทราข้างขึ้นมัวสลัวโผล่พ้นเมฆา ช่วงกลาง ราบเรียบสงบนิ่ง ดุจดั่งจันทร์กระจ่างเคลื่อนคล้อยลอยเด่น ช่วงเพลง ส่วนท้ายเนิบยาว เสียงกังวานก้องสะท้อน ได้ยินเสียงลือเสียงเล่าอ้าง มานานแล้วว่าคุณชายรองสกุลชูเก่งกาจล้ำเลิศทั้งขลุ่ยทั้งปี่ วันนี้พอได้ฟัง ช่างสมกับคำเล่าลือจริงๆ" หมิงถานรอคอยเจียงชวี่ป้อนอาหารว่างมือนำไปพลางประคองใบหน้าเอ่ยชื่นชมเฝ้ายอมไปพลาง

มือของเจียงชวี่ที่กำลังตักจิ๊กอยู่หยุดชะงักไป สัมผัสเสียงสงบเยือกเย็น "ดูทำพระชายาจะติดใจเรื่องบรรเลงฉินกับขลุ่ยประสานเสียงยิ่ง มีผู้วันหลัง ชำดั่งเปย์อ่องให้ชูจิ้งหรวมนาร่วมบรรเลงเพลงกับเจ้าก็แล้วกัน"

"จริงหรือ ดีเลยเจ้าคะ" หมิงถานดวงตาฉูดฉาดเป็นประกาย พยักหน้า ถึ้ว

"..."

ข้อเงินในมือของเขาขยับมาทางขอบถ้วยเล็กน้อย ต่อมาก็ยื่น ส่งออกไปข้างหน้า

เดิมหมิงถานยังคิดอยากจะพุดอันใดบางอย่างอีก แต่เมื่อเห็นเขา ป้อนจิ๊กมา นางก็ขยับหน้าเข้าไปใกล้ๆ แล้วกินเข้าไปหนึ่งคำเล็ก ทว่าจิ๊ก

เพ็งจะเข้าปากนางก็ขมวดคิ้วมุ่นพร้อมกับเอ่ยว่า "ร้อน!"

"ร้อนก็เลิกพูดเสีย"

"..."

ที่แท้สามีของตนมิได้อยากจะเชิญคุณชายรองสกุลฐุมาร่วม
บรรเลงเพลงกับนางจากใจจริง หมิงถานได้แต่ส่งเสียงขานรับว่า "อ้อ"
ด้วยความกลักรู้สึนฝืนทน

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3z56cO6>